

AVE MARIA

NOVEMBER, 1936.

AVE MARIA
published monthly by
The Slovene
Franciscan Fathers.
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2.50 per annum

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U. S. A. \$3.00

Management- Upravništvo
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of postage
provided for in Section
1103, Act of October 3,
1917, authorized on Aug-
ust 29, 1925.

Naročite se na "AVE MARIA"

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestobe katoliški Cerkvi.

Več svetih maš

se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNİK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO. KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODI SAD V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
ŠTUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMES.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠUDENTOM.

AVE MARIA

Novemberska šte. 1936.—

—Letnik XXVIII.

Na pomoč trpečim v Španiji!

(Iz pridige p. Hugona o priliki spravne pobožnosti v Lemontu.)

VEČKRAT ste, predragi, že slišali govoriti o skrivnostnem telesu Kristusovem. Ime vam je tedaj znano. In tudi to že veste, kaj pomeni. Prav isto kot sv. cerkev, v kateri Kristus dalje živi in bo živel do konca dni. On sam, poveličani Kristus, je glava tega skrivnostnega telesa. Njegova duša je sv. Duh, njegovo srce presv. Eucharistija, njegovi ostali udje pa so vsi oni, ki so mu bili po sv. krstu včlanjeni. Kolika milost in kolika čast za nas, da smo udje tega božjega telesa! Lahko smo Bogu hvaležni za to čast, lahko smo ponosni nanjo.

A s to veliko častjo je združena tudi velika odgovornost. Ona nam nalaga tudi velike dolžnosti. Te so pa dvojne: zasebne in socialne ali družabne. O zasebnih vam ob tej priliki ne bom govoril. Pač pa vas hočem opozoriti na socialne ali družabne. In tudi te so dvojne: do glave tega skrivnostnega telesa, ki je Kristus, in do soudov, ki so naši bratje in sestre v Kristusu. Te časti in iz nje izviraajočih dolžnosti bi se moral vsak kristjan prav živo zavedati in jih dejansko vršiti zlasti v teh težkih dneh, ki jih skrivnostno telo Kristusovo sv. cerkev doživlja.

Kakšne so te dolžnosti, nam glasno in nazorno pridiga naše lastno telo. O, kako čudovita vzajemnost vlada v njem! Na eni strani med udi samimi. Glavo solidarno čuvajo vsi. Ne vedo sicer, a nagonsko čutijo, zakaj. Ona je pogoj njihovega življenja in udejstvovanja. Ž njo bi propadli sami. Odtod njihov nagonski bojni klic: Vsi za eno! Čeprav eden ali drugi propade, da je le glava rešena!

Enaka je njihova medsebojna solidarnost. Če si si n. pr. roko ranil, oči ne gledajo samo debelo v rano, usta ne zijajo samo, druga roka ne kaže fige. Oči se morda orose od sočutja. Usta ljubeče pihajo ali rano celo izsejajo, da bi ne sledilo zastrupljenje. Druga roka jo takoj iztisne, izpere, vsaj za silo obveže. Njih klic solidarnosti je: Eden za vse! Glejte, taka solidarnost, taka vzajemnost vlada v fizičnem telesu.

V moralnem skrivnostnem telesu Kristusovem, sv. cerkvi, ne sme biti drugačna. Nasprotno, še večja in požrtvovnejša mora biti. Zakaj udje tega telesa so osebna, samostojna bitja. Imajo že po naravi družabno usmerjena, sočutna srca. A družijo jih še višja božja vez in moč, božja ljubezen, ki je močnejša kot vsak nagon, da, močnejša kot smrt. Ona izvira iz glave Kristusa, se ogreva v božji duši sv. Duhu, se pomlaja v božjem srcu presv. Eucharistije ter se od tam pretaka v ostale ude. Ti, če niso suhi, ampak jih božja ljubezen poživlja, ne gledajo samo, kako sovražnik bije po glavi, kako trnjevo krono plete okrog nje. Vsi solidarno gredo v boj zanjo, jo čuvajo, ji skušajo ljubeče odviti trnjevo krono in ji obrisati solze z oči. Ne gledajo le, kako sobrat, sosestra v Kristusu omahuje na svoji kalvarijski poti pod težkim križem, ampak takoj sočutno podstavijo ramo, da ji pomagajo nositi križ. To, vidite, je krščanska solidarnost, krščanska vzajemnost, ki je sveta socialna dolžnost vsakega, kdor se zaveda svoje časti, da je ud skrivnostnega telesa Kristusovega.

Ali se vsi udje tega skrivnostnega telesa

zavedajo te časti, zavedajo te dolžnosti? Na to vprašanje nam bo dal odgovor pogled v daljno Španijo.

Naši tamkajšnji bratje in sestre v Kristusu zdaj doživljajo svoj veliki petek. O, tako krvavi veliki petek doživljajo! In že v tretji mesec se vleče. Zvonovi so obmolknili vsepovsod, kjer gospodarijo rdeči Antikristi. In prav je, da so obmolknili! Saj če bi zdaj vernike vabili iz skrivališč, bi jih vabili h krvavim daritvam njih samih in njihovih duhovnikov. Večna lučka ne gori več. Čemu bi gorela, ko Jezusa ni več tam? Tabernaklji so odprti, oskrunjeni. Sv. hostije so poteptane po tleh, iz sv. posod trinogi pijejo. V cerkvenih oblekah uganjajo svoje orgije po razsvetljenih cerkvah in po ulicah. Kar je bilo zgorljivega: svetniške sohe, razpela, klopi . . . so znesli na ulice, zažgali in na ognju sežigali poginolo žival, da so malo bencina prihranili in svojemu satanizmu zadostili. Nezgorljivi kipi, v kolikor so še ostali na svojih mestih, so dobili boljševisko uniformo. Sam deček Jezus v cerkvi sv. Jožefa v Madridu je dobil rdečo zastavo v roko, revolver ob stran in napis: "Zdaj sem postal komunist!" Sicer pa zvo-

Rt. Rev. Jernej Ponikvar, naš novi monsignor.
"Ave Maria" najjiskreneje čestita.

novi, če še vise v zvonikih, večinoma nimajo več kam vabiti. Kajti cerkve so v razvalinah. Kar jih je še ostalo, niso več božje hiše, ampak zabavišča in blodišča. Vsaka ta takozvana stvar na bogoskrunstva so naperjena proti glavi skrivnostnega božjega telesa, proti Kristusu.

Ker Kristusa poveličanega ne morejo več mesariti, se je ves njihov peklenski srd obrnil proti njegovim vidnim udom. Za njimi vpri-zarjajo prave divje love. Preko 2000 duhovnikov, med njimi sedem škofov, je že padlo. Koliko drugih: redovnikov, redovnic in laikov, bomo vsaj približno šele pozneje zvedeli. Sigurno je, da število ni manjše. Pa ko bi bili ti lovci kot so navadni lovci, ki skušajo že s prvim strelom smrtonosno zadeti, bi bila to še milost za žrtve. Med temi lovci so taki, ki svoje žrtve namenoma strašno mučijo, preden jim privoščijo zadnjo milostno kroglo ali udar. Žive zažigajo in zagrebajo. Mrtvim režejo glave, jih natikajo na kole, nosijo po ulicah in rajajo ob njih. Podrobni slučajji so vam itak že znani. Grozot teh osebnih bogoskrunstev ni mogoče opisati, zato tudi ni mogoče pretirati. Najživejše barve omedle pred resnico.

In zdaj še enkrat, predragi! Kdo so ti, ki jih vidimo na Kalvariji, oh, tako krvavi? Ali ni med njimi naš veliki brat Kristus? Ni li on, naša glava, znova obsojen na smrt, na smrt na križu, bičan, s trnjem kronan, zapljuvan in poteptan? Da, da, prav on je! Če bi bilo mogoče, zopet bi videli njegovo kri, kako moči kalvarijsko pot in njen vrh. In ti, ki resnično krvave ž njim, ali niso naši bratje in sestre v Kristusu? Da, da prav oni so! Glejte, vsa ta kalvarijska procesija, s Kristusom našim bratom na čelu, se milo ozira po nas in nas prosi: Bratje in sestre, kdo nam bo az Veroniko, kdo nam bo za Simona?

Vprašam vas, predragi, ali se še sme imenovati človek, da ne rečem katoličan, ki bi mogel te mile in te molčeče, a kričeče prošnje brezbrizno preslišati? Jaz pravim, da ne. Ne, to ni več človek. Mesto srca takemu leži kamen v prsah. In vendar, Bogu bodi potoženo, so taki, celo med katoličani. Brezčutno prebirajo ta kalvarijska poročila in se po zgledu judovske druhali celo naslanjajo ob njih.

Veste kaj imam jaz tem našim izgubljenim bratom, ki jih ni tukaj, povedati? To-le: Vi svoj mezinec na nogi iz spoštovanja lahko vikate ali celo onikate. Zakaj on pozna več solidarne vzajemnosti do ostalih udov telesa in do glave, kot jo poznate vi, ki vam je Stvarnik dal čuteča srca in jih je nekdanj ogreval s svojo božjo ljubeznijo. Danes ste pa katoliške, krščanske, da celo človeške okamenine. Vi ste, ki s svojimi zledenelimi srci pletete enako skeleč bič zase in za nas vse. Božja ljubezen, tako na debelo zlorabljena, ga je že

izročila roki božje pravičnosti. Vsak trenutek lahko zažvižga po vaših in naših hrbtih. Vemo sicer, da bomo glavno ceho plačali mi duhovniki in druge Bogu posvečene osebe. Ne bojimo se! Za Gospoda trpeti je sladko. Zanj umreti je milost. Vi pa sami glejte, kako bote brez verske tolažbe polagali zadnje, tako zmešane in težke račune.

Toda ne! To govorjenje ni krščansko! Tako govori razburkana kri. Tako je govoril Peter na Oljski gori tisto usodno noč, ko je njegov bivši tovariš-apostol s poljubom izdal svojega in njegovega Učenika. Potegnil je meč. Toliko se je še premagal, da je vprašal: "Gospod, ali naj mahujemo z mečem?" Odgovora ni počakal. Kar mahnil je in eno uho je bilo na tleh. Gospod ga za to ni pohvalil, ampak pokaral. Tudi mene bi, ko bi klical: Kri za kri! Naj govorim kot duhovnik, kot služabnik velikega duhovnika Kristusa, ki je dejal: Množica se mi smili! Ne ve, kaj dela! Slepa je in zaslepljena. Ni upanja, da bi pravočasno spregledala.

Mar tedaj ni sploh nikakega upanja? Ali naj kar s strahom in trepetom čakamo, kdaj bo naša pot zavila na Kalvarijo? O, ena zvezda upanja nam še sveti. Sv. pismo, božja beseda, nam jo je prižgala. Znano vam je, kako se je očak Abraham nekoč pogajal z Bogom za grešno Sodomo, nad katero je že visel meč božje jeze. Le zadostno število pravičnih bi jo bilo še moglo rešiti. Od 50 na 10 sta končno prišla. Ker pa niti 10 pravičnih ni bilo v mestu, ki bi bili strelovodi odvodniki božje jeze, je zažugana kazen sledila.

Upam, da je med nami vsaj še 10 procentov pravičnih, živih udov skrivnostnega telesa Kristusovega. Na te se obračam, te rotim, naj bodo svoji lastni trpeči glavi Kristusu za Veroniko in svojim lastnim sobratom in sestram za Simona. Vsaj oni in mi tukaj zbrani z njimi, ne zatismo oči pred milimi pogledi in prošnjami za pomoč in zadoščenje!

In kaj naj storimo, kako pomagamo in zadostimo? Odgovor na to vprašanje nam daje krščansko-katoliška solidarnost. In kaj nam vелеva? Predvsem moramo naši božji glavi Kristusu dati zadoščenje. Resnični udarci in pljunki ga več ne dosežejo. Krvaveti iz neštevilnih ran več ne more. Poveličan je. Toda greh ga še vedno dosega in mu prebada ljubeče Srce. In teh grehov je za cele gore. Zadostujmo mu zanje z zatajevanjem, s pokoro, tihimi, žrtvami, z molitvijo, obiskova-

njem presv. Rešnjega Telesa, molitvenimi urami, prejemanjem spravnihi sv. obhajil. Ljubezni, ki je iznajdljiva, je vedno na razpolago sto načinov zadoščenja.

Kaj pa naj storimo za resnično krvaveče brate in sestre v Kristusu na Španskem in dru-

Rev. Joseph Shuster, novomašnik iz Clevelanda. god? Če mislite, da bom rekel: Kolektajmo zanje, se zelo motite. Molimo zanje, pravim. Zgled naj nam bodo kristjani mučeniške dobe. Takrat je bila na trepetajočih ustnah vseh Kristusu zvestih ena sama, kratka, a tako silna molitev: Maranatha! Aramejska beseda, ki pomeni: "Pridi, Gospod Jezus!" Tako so šepetali med seboj, da so se spoznavali in opogumljali. S tem orožjem so zmagali. Staro rimsko poganstvo se je pogreznilo v katakombe. Nad njimi se je dvignil krščanski večni Rim in svobodna cerkev. Enako se bo zgodilo z modernim poganstvom, ako bo tudi nas vseh, ki nam je še kaj na časti, da smo udje skrivnostnega telesa Kristusovega, ena sama solidarno-vzajemna, prisrčna molitev: "Pridi, Gospod Jezus! Ne pusti več mesariti svojega skrivnostnega telesa! Daj svoji cerkvi varno in blagonosno prostost! Daj vsem narodom red in mir! Daj, da se bo od kraja do kraja razlegal en glas: Hvala božjemu Srcu, ki nas je rešilo!"

SVETA JE MISEL...

Fra. Martin OFM.

SVETA in dobra je torej misel. moliti za mrtve, da se rešijo grehov." (II Mak. 12, 46.) Ta misel je dobra in sveta, ker je Bogu tako dopadljiva. Je res po božji volji, ki naroča: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Duše v vicah so naši bližnji prav tako kakor so vsi na zemlji naši bližnji. Verne duše so združene z verniki na zemlji in s svetniki v nebesih v "občestvo svetnikov". Zato so deležne vseh zaslug in molitev svetnikov ter molitev, odpustkov in dobrih del vseh vernikov na zemlji.

Torej, čim več molimo in dobrega storimo s čistim srcem in čisto dušo, toliko več pomagamo svojim bližnjim v plamenu vic, da hitreje odhitijo v nebesa. Na ta način dejansko izkazujemo svojo ljubezen, ki se drugače ne vidi.

Ali ni to zelo tolažljiva misel, da so duše v vicah deležne vseh naših molitev in dobrih del? Ako bi to ne bilo tako, bi pač kaj malo pomoči dobile od nas naravnost, ko se jih tako redko domislamo. Vse preveč jih pozablamo. To bomo mi nekoč sami poskusili, ko bomo vjetniki v tistem rešilnem ognju . . .

Največ koristi pa dobivajo duše v vicah od svete maše, ki se od vzhoda do zahoda po vsem svetu neprestano daruje. Sveta cerkev je vedno darovala sveto mašo za mrtve, ker jim maša prinese največ olajšanja v njihovih strahovitih mukah. Sploh pa vsak dan pri sv. maši moli mašnik, naj se Bog spomni svojih služabnikov in služabnic, ki so že pred nami šli s tega sveta z znamenjem vere in zdaj počivajo v miru. Pri tistem delu svete maše, ki se imenuje "spomin mrtvih", naj bi se vsi spominjali rajnih, posebno svojih sorodnikov in drugih, za katere so posebno dolžni moliti.

Veliko tudi lahko pomagamo dušam

v vicah, če darujemo zanje odpustke. Odpustke pa lahko zmirom dobivamo, če smo le v posvečujoči milosti božji. Prav lahek način za pridobivanje odpustkov so pobožni zdihljaji. Verne duše so gotovo

zelo hvaležne nam vsem, če se poslužujemo zakladnice odpustkov, ki nam jo je sveta cerkev odprla. Kar je kozarec oživljajoče vode trudnemu popotniku, to je odpustek trpeči verni duši.

Tudi ni majhna stvar, če darujemo dušam v vicah odpustek, ki ga prav za prav zase pridobimo. Če prostovoljno žrtvujemo odpustek v prid trpečim bratom on sestram v vicah, izpolnjujemo postavo ljubezni in božje Sree neskončno razveselimo. Saj to prav za prav darujemo Kristusu, ki je rekel: "Karkoli storite enemu teh mojih najmanjših bratov, meni storite."

Kristus ljubi verne duše nepojmljivo, toda ostati morajo v ječi, dokler ne plača-

jo zadnjega dolga — neskončna pravičnost to zahteva. Tolažljivo je pa to, da jim lahko mi odplačujemo dolg. Saj tudi zemeljski jetniki lahko prej zapuste ječo, če se kdo močno potegne zanje pri oblastnikih in poravna narejeno škodo.

Da torej ne bo treba njim samim vsega dolga poplačati s strašnimi mukami, darujmo mi svoje trpljenje, molitve in dobra dela zanje. Z veliko zbranostjo pogosto zdihujemo: Večni pokoj jim daj, o Gospod, in večna luč naj jim sveti!

Mr. Louis Berce, naš dosmrtni naročnik iz West Allisa, in njegova hčerka, sestra Justina.

SV. ELIZABETA OGRSKA

Fra. Alojzij.

O SVETNIKIH in njihovem življenju nikoli ne pišemo preveč. Iz takih pobožnih spisov zajemamo novo moč, da bolj uspešno napredujemo v duhovnem življenju in se trdneje oklepamo verskih resnic.

Marsikaj ste že slišali in brali o slavni grofinji, sv. Elizabeti Ogrski. Tukaj hočemo poudariti, da že samo njeno ime pove, kako vzorno in sveto je živela na zemlji, ki je bila v dvojnem pomenu zanjo tujina. Ko je bila komaj tri leta stara, so jo zaročili malemu Ludoviku, ki je pozneje res postal njen zakonski mož. Že takrat je zapustila starše in so jo vzgajali v Brežigradu skupaj z njenim zaročencem.

Poleg tega je pa ta svet že sam na sebi tujina vsem svetniškim dušam.

Ime ELIZABETA ima dvojen pomen. Najprej pomeni: BOGU POSVEČENA. In to je naša svetnica v resnici bila. Vse njene misli, besede in dejanja so bila obrnjena k Bogu in njegovi časti posvečena. Že od mladih nog je z veliko pobožnostjo izgovarjala presveto ime Jezusovo. Vsako priliko je porabila za obisk Najsvetejšega v domači kapelici. Iz ljubezni do božjega Jetnika je poljubljala ključavnico, vrata in zunanjo steno njegovega stanovanja. Celo sredi igre je pogosto neopaženo pokleknila in zmolila kratko molitvico. Mnogokrat je peljala tovarišice na pokopališče in jim dejala: Spominjajte se, da enkrat ne bomo drugega ko prah in pepel. Poleg ljubezni do Boga je kazala že zelo zgodaj tudi nenavadno ljubezen do ubogih.

Pa tako ni bilo njeno življenje samo v otroških letih. Tudi v poznejšem zakonskem življenju je zvesto hodila po poti popolne ljubezni do Boga in bližnjega. Zelo ostro se je postila in zatajevala. Mnogokrat je vstala lačna od bogato obložene mize.

Obličje nebeškega Očeta je bilo z veseljem obrnjeno nanjo. O tem pričajo čudeži, ki so se godili na njeno priprošnjo. Naj samo enega omenim. Nekoč je nesla skrivaj pod plaščem kruh in druge jedi svojim dragim siromakom, pa jo je srečal Ludovik in hotel na vsak način videti, kaj nese tako skrivoma. Ko je odgrnila plašč, ni bilo videti drugega ko lepo cvetoče rože. Čudež je bil toliko bolj očividni, ker se je vse to zgodilo v zimskem času.

Veliko bolnišnic je dala sezidati. Samostane je bogato obdarila in še nove postavila. Kljub tem in takim skrbem je bila dobra gospodinja možu in skrbna mati otrokom. Ker je bila sama najlepši zgled in izpodbuda vsem, je bila dobra vzgoja dokaj lahka. Posebno je pa posnela

njeno lepo življenje mož Ludovik, kar ji je gotovo prav v posebno čast.

Oglejmo si sedaj še drugi pomen imena ELIZABETA. Ta je: V BOGA ZAU-PAJOČA. Tudi ta pomen se jako lepo vjema z življenjem naše svetnice.

Tekom let je okusila mnogo križev in bridkosti. Toda če take nevšečnosti odtujijo Bogu toliko drugih duš, to nikakor ne velja o Elizabeti. Prav nasprotno se je zgodilo: ravno bridkosti so jo še tesneje privezale na nebeškega Očeta. Zelo zgodaj je izgubila mater, ki so jo uporni podložniki umorili. Kmalu za njo je umrl grof Herman, Elizabetin tast in velikodušen zaščitnik. V tistih bridkih urah je zajemala moč iz pogovora z Jezusom v tabernaklju.

Ravno zavoljo iskrene pobožnosti si je nakopala jezo in srd dvorne družine, ki je bila precej posvetnega mišljenja. Zasmehovali so jo in se norčevali iz nje. Nagovarjali so Ludovika, naj jo odslovi in zapre v kak ženski samostan. Nekoč so šli v Eisenach k maši in pridigi. Elizabeta in druge dvorjanke so bile zelo sijajno oblečene in krone so imele na glavi. Tam pred prvo klopjo je pa bilo razpelo in Sinbožji je visel na njen. Elizabeto je tako ganilo, da je snela krono z glave in pokleknila na gola tla pred razpelom. Grofica, ki je nadzorovala vzgojo Elizabete, se je zelo razhudila in deklico ostro pokarala. Nič ni pomagal njen prijazen odgovor, da pred Zveličarjem, ki je imel na glavi trnjevo krono, ni mogla stati ošabno z biseri in dragimi kamni okinčana. Še dolgo potem so ji očitali tisto ravnanje in se bridko norčevali iz nje.

Elizabeta je pa še naprej vztrajno zapupala v Boga. Kmalu se je pokazalo, da ni bilo zaman. Ludovik je Elizabeto toliko bolj čislal, kolikor bolj so jo drugi zaničevali. Ko je prišla za oba primerna starost, jo je res vzela za ženo. Potem je pa nasprotovanje hitro utihnilo.

Nekoč je zavladala strašna lakota po vsej pokrajini. Elizabeta je velela na stežaj odpreti vse žitnice v pomoč ubogim ljudem. Ves denar v blagajni je porabila za nakup žita in prodaja je tudi vso drago-

Sveta Elizabeta (19. nov.)

ceno obleko in okraske. Tudi to velikodušnost ji je Bog obilno poplačal. Mir in zadovoljnost sta zavladala po vsej deželi in ostala v njej mnogo let. Tako je Bog blagoslovil Elizabetino ljubezen do bližnjega.

Sedem let sta živela naša zakonska v čistem in svetem zakonu. Tedaj je Ludo-

vik sklenil, da pojde branit Sveto deželo proti Turkom. Elizabeto je ločitev bridko zadela. Slutila je, da ne bo nikoli več videla ljubljeneža na tem svetu. To se je tudi uresničilo. Ludovik je na potovanju podlegel kužni bolezni. Po moževi smrti so se sovražniki zopet dvignili zoper Elizabeto in jo končno pregnali z gradu. Z otročiči vred je morala beračiti po vasi sredi ostre zime, pa se je nihče ni smel usmiliti. Mogočni preganjalci so namreč vaščanom prepovedovali, da bi pomagali ubogi vdovi. Prenočevala je v svinjaku, mnogo noči je pa premolila v cerkvi. Neko noč je prisostvovala cerkvenim molitvam menihov. Ko so končali, jih je prosila, da bi po njenem namenu zapeli slovesen "Te Deum". Tako se je izkazala Bogu hvaležno tudi za vse trpljenje in bridkosti. Kmalu na to ji pa škof Egbert ponudi grad Bodenstein za stanovanje. Tam se je tedaj nastanila z družinico.

Kmalu po tistem se vrnejo tudi vitezi iz Svete dežele, ker je bila križarska vojska končana. S seboj prinesejo Ludovikove telesne ostanke. Z globoko bolestjo, obenem pa s prisrčno hvaležnostjo do Boga, je poljubila Elizabeta ostanke dragega moža. S tem je bila izpolnjena njena največja želja. Pa še bolj očitno se je pokazalo božje varstvo nad zvesto služabnico. Vitezi so uvideli, kakšna krivica se je godila Elizabeti. Odločno so se postavili za svojo gospodarico in ji priborili nazaj nekdanje pravice. Toda Elizabeta je odklonila vladarstvo, odpustila je iz srca vsem preganjalcem, zase in za otroke je pridržala le svojo doto in še neki dodatek. S tem je hotela preskrbeti sinu primerno vzgojo, da bi mogel zavladati po očetu, kadar doraste.

Še ko je živel Ludovik, je Elizabeta vstopila z njegovim dovoljenjem v Tretji red svetega Frančiška. Že takrat je postala uboga v duhu, čeprav ji ni manjkalo svetnega bogastva. Ko je pa postala uboga tudi v zunanjih rečeh, ji je sv. Fran-

čišek poslal svoj star plašč v znamenje, da sta v duhu uboštva oba tesno združena. Od takrat se je še bolj resno oklenila življenja po vodilu Tretjega reda. Preprosto in skromno je preživela ostale dni zemeljskega življenja. A do konca dni je nadaljevala delo usmiljenja med bolniki in ubožci. Pa tudi za njihove duhovne potrebe je na vso moč skrbela. Sv. Elizabeta je nebeška patrona Tretjega reda.

Življenje sv. Elizabete nam je dokaz, da Bog z očetovsko ljubeznijo čuva nad sebi posvečenimi osebami, pa naj se nahajajo v tem ali onem stanu. Bodimo tudi mi "Bogu posvečeni", tudi mi v vseh razmerah tukajšnjega življenja ostanimo "v Boga zaupajoči!"

Berite in -- pišite!

P. Bernard.

V TEMLE spisu boste pa našli nekaj prav posebnega. Ne bom namreč zadovoljen samo s tem, da boste moje pisanje prebrali. Ob koncu spisa boste našli — domače naloge! Kdo? Vi vsi, ki znate sami zase misliti in svoje misli tudi zapisati. Hočem torej, da vi vsi ne samo berete, ampak tudi pišete.

Kako in zakaj mi je prišlo to na misel? Poslušajte!

Pri nas je sedaj tako, da si vedno bolj ostro stojita nasproti verski in protiverski tisk. Protiverski tisk je bolj na široko raztegnjen kot katoliški tisk. Pa tudi bolj korajžen in samozavesten je. Tako se postavlja in šopiri kot bi bil že davno ves svet njegov. Nič več se ne zaletava v nas verne ljudi izza plota, kot je delal včasih, nič več se ne skriva v razne zakrite in zavite besede — kar naravnost udarja s krampom in gorjačo in si zraven domišlja brezverstva preko vse zemeljske oble . . .

V brezverski tisk seveda pišejo samo svetni ljudje, ki niso nič drugega kot naši lastni cat tistih katoličanov, ki so še "ostali" na poda z vsakim zamahom vrže po tleh dober turvršju zemlje kljub "zmagovalnemu pohodu" verski odpadniki.

Katoliški tisk tudi še imamo. To vemo vsi. Še davno ni na tleh in pogažen od nasprotnega tiska ta naš katoliški tisk. Nekaj pa opazamo na njem, kar nam ni v čast in tudi ne v korist. Večinoma pišemo v ta katoliški tisk duhovniki. Večinoma, pravim, nikakor ne rečem, da samo duhovniki. Ali bi ne bilo vse bolj prepričevalno, če bi tudi v naš katoliški list bolj in bolj pisali poleg duhovnikov tudi svetni ljudje, možje in žene? Ali moramo reči, da ne znajo? Zakaj bi morali tako reči? Zakaj pa oni znajo, ki pišejo v brezverski tisk, pa tudi niso bolj "študirani" kot naši ljudje?

Sicer pa o tem ni vredno bolj na široko govoriti. Saj sami vidimo, da tudi naši ljudje znate pisati, samo malo več prilike bi morali imeti. Morebiti se katoliški tisk v preteklosti ni toliko zavedal tega, da bi moral dati katoličanom svetnega stanu več prilike za dopisovanje. Morebiti ni bilo toliko potrebno kot je dandanes. Nikoli še niso bili verski nasprotniki tako dobro organizirani — vsaj tako se zdi — kot so dandanes. Nikoli ni bilo tako potrebno kot sedaj, da naši katoličani svetnega stanu ne pustijo delati za božjo stvar samo svojih duhovnikov, temuč da tudi sami dejansko sežejo na delavno polje, če treba, tudi — v boj!

Saj to je tisto, kar imenuje sveti Oče "katoliško akcijo". In prav v sukanju peresa za božje kraljestvo je velik del katoliške akcije.

Toda hitimo k cilju. Naš list Ave Maria bo z novim letom postal večji. Zato bo mogel sprejemati več materiala v svoje predale. Zato pozivlje s tem člankom in bo še pozivljaj **VSE SVOJE NAROČNIKE IN BRALCE NA SODELOVANJE**. Mi nismo zadovoljni, da naš list samo radi berete, želimo tudi, da pišete vanj!

Ja, kaj bi pa pisali? O čem naj bi sukali? pero za list Ave Maria?

Da ne boste v zadregi, Vam kar tukaj napišem nekaj prav pripravnih "domačih nalog". Zbrane so zelo času primerno. Saj sami veste, kakšni so napadi naših nasprotnikov. **BRANITI SE MORAMO**. Toda če se oglašamo z obrambnimi spisi samo duhovniki, nam nasprotniki pravijo: Hm, to se razume, da se nam duhovnik postavlja po robu, saj to je njegov — business. Ljudje pa berejo tisto, kar mi pišemo, pa tudi ono, kar duhovniki pišejo, nazadnje pa le nam prav dajo . . .

Pokažite, če je res tako. Berite spodaj tiskane "naloge" in premislite, katero od teh

vprašanj bi vi sami najlaže obdelali v čednem dopisu in ga nam poslali. Napišite vse, kar je po vaših mislih treba reči na ta vprašanja, in se nič ne bojte, da bi se nam zdel vaš spis predolg.

"Naloge" so pa sledeče — za enkrat:

1. Ali imate tudi vi vtis, da duhovniki sami ne verjamemo, kar učimo?

2. Ali imate tudi vi vtis — kolikor poznate duhovnike — da jim ne gre za drugega kot za to, da drže ljudi v nevednosti in v "ignoranci" samo zato, da jih potem lahko vodijo za nos?

3. Ali imate tudi vi vtis, da na katoliški strani ni nobenega dela za izobrazbo, na strani brezvercev pa sama izobrazba in sam napredek?

4. Ali tudi vi mislite, da vseh sto slovenskih duhovnikov v Ameriki ni storilo toliko "za narod" kot en sam rdečkasti urednik?

5. Ali se tudi vam zdi, da je vera v Boga in božje reči nesreča za naše ljudi, socializem pa veliko — odrešenje?

6. Ali se vam zdi, da je socializem že mnogo dobrega storil za Slovence v Ameriki? Ali je kdo med vami, ki bi lahko pokazal in tudi napisal vse tisto dobro, ki ga ima slovenski človek v Ameriki od socializma?

7. Slovenski socializem v Ameriki tu pa tam udriha po ruskih komunistih in tudi po ameriškanih. Ali imate vtis, da je tisto udrihanje odkritosrčno?

8. Ali tudi vi mislite, da se človek ne more potegovati za noben napredek in za nobeno izobrazbo, če je v srcu in v življenju prepričan katoličan?

9. Ali se tudi vam zdi, da so bolj pametni socialisti, ki trdijo, da je svet in življenje na njem naredil neki slučaj brez vsake pameti?

10. Ali sodite, da so bolj neumni katoličani, ki pravijo, da je svet in življenje na njem ustvarilo neko Bitje, ki je šlo na delo z velikanško množino pameti in modrosti?

11. Ali se tudi vam zdi to svoboda, če socialist ali komunist smeta reči in storiti vse, kar se jima ljubi, katoličan pa ne sme drugega kot umreti mučeniške smrti pod gorjačo brezverca?

12. Ali je vam znano, kje je kaj tistega paradiža na zemlji, ki ga že toliko let obetata in "ustvarjata" socializem in komunizem?

(Nadaljevanje na str. 17)

zavest ga je objela, da je njegova molitev dosegla prestol božji. Ves spremenjen se je tisti dan vrnil k svoji družini. Ko je ženi razodel, kar je v katoliški cerkvi doživel in ji tudi povedal, da ga mika postati katoličan, je s tem izzval pravi vihar. Žena je bila še vedno tako strastna protireformacija, kot on sam prej. Zagrozila mu je, da ga bo pri priči zapustila, če bi kaj takega storil. Mobilizirala je še znance in prijatelje, med njimi sosednjega pastora, ki so ga začeli radi tega škiljenja proti katoličanstvu strašno obdelavati.

Spričo nastalih in še grozečih težav je hotel ponovno revidirati svoje novo stališče napram protestanstvu na eni in katoličanstvu na drugi strani. Šel je v javno knjižnico in si dal predložiti vse protestantsko bogoslovno slovstvo, ki ga je imela. Še enkrat je pretehtal vse protestantske dokaze proti katoliški cerkvi. A nikdar se mu niso zdeli tako plehki in puhli kot sedaj, dasi jih je ves tisti dan tehtal. V srcu je bil poslej že katoličan. Čakal je samo prilike, da tudi javno prelomi s protestantizmom, naj sledi, kar hoče. Neko nedeljo je stopil na prižnico svoje cerkve v Springfieldu, Ill. z usodnim govorom "O veri, ki je človeško delo". S tem je seveda mislil protestantizem. Na koncu je jasno izjavil: "Če hočem rešiti svojo neumrjočo dušo, se moram okleniti katoliške cerkve!" S tem je kocka padla.

Prva žrtev, ki si jo je s tem naprtil, je bila, da ga je žena z otrokom res takoj zapustila. Pred slovesom mu je dejala: "Rajši vidim svojega otroka mrtvega pred seboj, kot bi ga imela truma nun vzgajati!" To je bila zanj najgorenjša žrtev, ki jo je doprinesel za pravo vero. Vse druge, tudi ne majhne, je laglje prenesel. Saj pravi, da se je ves srd njegovih dotedanjih sovornikov obrnil proti njemu. Nihče ni hotel več z njim govoriti, kot bi bil gobav. Eden se je tako daleč spozabil, da mu je v obraz pljunil. Nekdo drugi

mu je cel žakelj smeti zalučal v glavo. Celo pretepli so ga, da je moral iti v bolnišnico. Poleg tega je bil na cesti in brez sredstev. A vse to ga ni tako zadelo kot pobeg žene z otrokom.

Vendar se je ta skeleča rana kmaľu zacelila. Tudi ženo z otrokom je milost božja zasnoabila in privedla v katoliško cerkev, prej toliko osvraženo. Danes je tudi žena vsa srečna katoličanka, vsakdanji gost angelske mize. Hčerke poročilo ne omenja. A lahko sklepamo, da je v rokah katoliških sester. Taka evharistična mati je vesela in hvaležna, če ima priliko, svoje otroke v katoliško šolo pošiljati. A križeva pot za biser prave vere in Cerkve za družino s tem še ni bila končana.

S prestopom v katoliško cerkev je dotedanji Rev. Roth postal Mr. Roth. In to ob času najhujše gospodarske krize. Potrkal je za delo tu, potrkal tam, a nikjer se mu ni hotelo odpreti. Kot cigan je romal z družino iz države v državo in iskal kakšne koli zaposlitve. Toda povsod ista mizerija, ista pesem: Nimamo dela! Družina je v resnici stradala. Končno mu je došlo povabilo, naj pride v rodno državo Kansas. Na eni strani je bil vesel tega povabila. Na drugi strani se je pomišľjal. Bal se je, da mu tamkajšnji bigoti ne bi dali miru radi prestopa v katoliško cerkev. Ker pa ni videl nikakega drugega izhoda iz težkega položaja, se je nazadnje le odzval.

Osem mesecev je ostal tam. A pravi, da je v tem kratkem času več prestal kot mora povprečen zemeljski trpin v vsem svojem življenju. Le vera je njega in ženo vzdržala, da nista obupala. "Žena in njena mati bolni," piše dobesedno, "otrok od pomanjkanja izžet. Prejšnji prijatelji sovražniki. Dom neprimeren celo za živali — in še ta nam je pogorel. Dobri sosede so nam iz usmiljenja prepustili neki kokošnjak, da smo bili vsaj pod streho. Moj tedenski zasluček pri CWA je bil \$7.60. Kamenje sem nalagal na truck. Moj boss je bil moj bivši župljan. Potem

sem se pa še nekaj poškodoval, da sem moral biti več tednov v postelji. Ko sem se nekoliko pozdravil, sem farmarjem pomagal krompir pobirati. Vera nam je bila v tistih težkih mesecih edina opora in tolažba, da nismo omagali.

Sedaj je Mr. Roth potovalni agent neke grocerije. Dasi njegova plača še ni dosegla \$30 na mesec, družina vendar skromno rine naprej in je zadovoljna, samo da je v naročju prave matere Cerkve. Kar Rothovo družino posebno odlikuje, je njena otroška vdanost in ljubezen do Marije. To ima še svojo posebno zgodovino v njenem življenju. Bilo je takrat, ko je bila družinska kriza na višku. Nekega jutra, ko sta bili žena in njena mati bolni, se je Roth spraval nad drevo nedaleč od doma, da ga poseka. Svoji triletni hčerki, ki se je na dvorišču igrala, je zabičal, naj med tem ne gre na ulico, da se ji kaj ne pripeti. Toda otrok je otrok. Kmalu je bila s svojim vozičkom sredi ceste.

Le Mariji se je imela zahvaliti, da tega ni z življenjem plačala. Prav takrat, ko je oče drevo podsekal in je zagrmelo na tla, je privozil po cesti voznik. Konji so se splašili in v divjem diru besneli naprej mimo Rothovega doma. Če bi bila njegova mala še sredi ceste, bi jo bili z vozičkom vred zmečkali. A deklica, ko je videla kaj jo čaka, je pustila voziček, zbežala preko ceste in se vlegla v grmovje. Konji so besneli mimo in docela zdrobili voziček. Ko oče prihiti in vidi zdobljen voziček na cesti, začne prestrašen klicati hčerko. Pa se mu oglasi iz grmovja. Hitro gre ponjo.

Ko jo je dvignil v naročje, je bilo njeno prvo vprašanje: "Kje je bela gospa?" — "Kakšna bela gospa?" — "Tista bela gospa, ki mi je rekla, naj zbežim sem in se na tla vležem." — Oče je takoj vedel, da mu je Marija rešila otroka. Odtod ta otroška ljubezen in hvaležnost do Marije, ki jo družina odtlej goji.

Vstopite v Apostolat sv. Frančiška

V mesecu novembru je primerno, da vas zopet opozorimo na Apostolat sv. Frančiška.

Apostolat sv. Frančiška? Kaj je to? Kdo ga je ustanovil? Kaj mu je namen in kje ima svoj sedež to društvo?

Apostolat sv. Frančiška je velika podpornica organizacija za večnost. Temelj te podpore je najbolj dragocen zaklad, ki ga ne more nihče izčrpati: sv. maša. Dobro veš, veliko si slišal, veliko si bral o tej nekrvavi daritvi, ki je studenec največjih milosti živim in mrtvim. To Ti povemo, če znaš ceniti to največjo milost nebes, boš moral ceniti tudi Apostolat sv. Frančiška, ker je postavljen na neomajen fundament. Vsako leto bo opravljenih 100 sv. maš za Tvoje drage, če jih upišeš v Apostolat sv. Frančiška. Na dan vseh vernih duš pa še ena slovesna sv. maša. Ali ne bo to najlepši dokaz Tvoje ljubezni za drage ranj-

ke? Pa, ali imajo pristop v društvo samorajni? Ne, tudi samemu sebi lahko poskrbiš srečno večnost. Saj Ti je znano, da po smrti ne boš mogel več opravljati služnih dobril del. In to še ni vse. Ti in oni, ki jih boš vpisal v ta Apostolat, bodo deležni še vseh molitev in vseh duhovnih dobrih del, ki jih opravlja naš komisariat. Vseh molitev, vseh sv. obhajil, kratko, vseh del, ki jih slovenski frančiškani opravljajo v ta namen, da bi si zaslužili ljubezen božjo in Boga.

Slovenski frančiškani so ustanovili to društvo. Če si naročen na Ave Marijo, moraš vedeti, da imajo svoj glavni sedež v Lemontu, na ameriških Brezjah. Iz Lemonta teče studenec Marijinih milosti po vsej slovenski Ameriki, slovenski frančiškani so varuhi tega studenca, varuhi so Kraljice izseljencev. Zato, če stopiš v Apostolat sv. Frančiška, s tem zapišeš takore-

koč tudi samega sebe za varuha te slovenske svetinje, si torej poseben Marijin odlikovanec, Marijin bojevnik. Zakaj Apostolat sv. Frančiška je nekako glavna opora te slovenske narodne svetinje. Apostolat sv. Frančiška je tudi od sv. stolice potrjen.

Kaj je glavna zahteva, če hočeš pristopiti v to društvo, v Apostolat sv. Frančiška?

Piši na naslov: Ave Maria, P. O. Box 608, Lemont, Ill., to-le: Vpišem samega se-

be v Apostolat sv. Frančiška (če vpišeš druge, naznači natančno, ali so živi, ali so mrtvi). Kot članarino plačam enkrat za vselej 10 dolarjev, ali pa 50 centov letno in sicer v mesecu januarju. — To je vse, kar Ti je treba napraviti. Samo to bi še pripomnili, če vpišeš druge v Apostolat, jih ne moreš vpisati več skupaj; ampak na vsako ime pošlji posebno naročnino. Količkor oseb bi torej hotel vpisati, za toliko oseb moraš poslati članarino.

MOJE MALE

Šolska sestra.

NEKDO me je blagohotno opozoril, da res ni prav, samo mojim malim Janezom posvečati toliko pozornosti in jih spravljati na oder, punčke pa za kulisami pustiti. Samo roženkravt in rožmarin še ne napravi lepega šopka — treba mu pridejati lilij, vrtnic itd. In res nisem v zadregi za cvetke, na izbiro jih imam — od najlepših, skrbno negovanih lilij do preprostih marjetic, a vse obseva sonce ljubezni . . .

“Kako Liziko vzemite na muho!” je dejal tisti “nekdo”.

Hitro sem v duhu preletela z očmi imenik mojih učenk. Ali imam kako Liziko? Seveda, tam v drugi klopi pri oknu sedi, samo to je, da jo kličemo po gosposko “Elizabeth”. Včasih sem res v zadregi, kam naj jo uvrstim. S svojimi šegami in navadami sliči dečku — a nosi krilo, ko bi se ji hlačke vendar veliko bolj podale. Nič nežnega, boječega ni na njej. Pa kako naj bo, prosim vas! Devet bratov ima in ona je najmlajša v družini! Vsak brat je pomayal pri njeni vzgoji. Posledice si lahko predstavljate. “Tomboy” ji pravim. Miš vam prime za rep in jo potegne iz pasti in teče z njo za deklicami. To je vrišč! Z njo ni dobro črešenj zobati — in dečki to vedo. Naj ji le kdo nalašč podstavi nogo, dobil bo bunko, da si jo bo zapomnil. Nobeden fantov je ne draži in pri deklicah uživa velik ugled in spoštovanje. Celó ljubijo jo. V prostem času izvolijo navadno njo za voditeljico pri igri. Ona pač ne bo nikoli izbrala kakega kamenčkanja, šole ali druge mirne igre. Včasih tako pade, da se kar zapiči v zemljo. V strahu zamižim in se pripravim na najhujše — pa

mora že imeti izvrstnega angela varuha — takoj je pokoncu; morebitno prasko na kolenu za silo obriše. Če je uboga glava dobila nenadoma izrastek, ga malo poteplje in smeje

Ali je tak vaš “Tomboy”?

se beži naprej. Uči se pa še precej pridno in hvala Bogu, da ima dobro mater. Kaznovati je ni treba pogosto, ker ima toliko odločnosti in ponosa v sebi, da v tisto napako, za katero je morala delati pokoro, ne bo izlepa zopet

padla. Če se bo s svojim koleričnim temperamentom oklenila lepega, dobrega, vzvišene- ga, bo nekoč dobra žena, družini v srečo in župniji steber.

Pravo nasprotje Elizabeth je Frances: Majhna, vsa nežna, občutljiva, boječa, tiha.

Francka na obisku pri Jezusu.

Zaupno, zamaknjeno zro njene rjave oči v učiteljico, tu pa tam zablesti solzica v njih. Z vsemi ima sočutje: Z Jezusom na križu, z ubogo součenko, z junakinjami pravljicnih povesti. Povestic ji ni nikoli dovolj; najrajši pa posluša dogodbice iz življenja Male Cvetke. Naravno, da je zadnjič, ko sem otrokom dala na izbiro, naj napišejo kratek spis o kakršnem koli karakterju povesti, Frances napisala o Tereziki sledeče: "Mala Cvetka je bila pridna deklica. Zelo je ljubila Boga. Njeno ime je bilo zapisano na nebu. Ko je bila velika, je šla v samostan. Bila je zelo pridna sestra. Ko je umrla, je šla v nebesa." Samo par stavkov, res, a kdor pozna take-le male ljudi, ve, da tako prosto izražanje otrok kaže, kam je usmerjeno njihovo sree. Veste, koga so mi pa skoraj vsi dečki opisali? Toma Thumba! Nobeden ni pozabil omeniti prizora, kako je Tom

Palec prišel s senom vred v kravji želodec in misleč, da je v kaki temni kleti, vpil gori proti odprtini, od koder je prihajalo seno: "Dovolj sena! Ne več sena!"

In med vsemi mojimi malimi je Rose Marie najmanjša. Še v prvi klopi jo komaj vidim — samo njena črna glava kuka izza sedeža. Z nogami je velik križ. Ker so prekratke, binglja z njimi ali jih pa podvije, da sedi na njih — pa seveda ji moj pogled zadostuje, da jih hitro spusti doli. Če kdaj stojim blizu nje, nekaj časa opazuje, če je vse varno. Ko misli, da je nič ne vidim, prav rahlo prime križec mojega rožnega venca in ga poljubi. Seveda bi njena soseda bila tudi rada deležna te sreče, pa mala Rose Marie noče razumeti prosečih pogledov in ne spusti križca iz rok — samo poljubiti ga sme součenka. Da se ne bi iz take privatne pobožnosti izcimila nevoščljivost, se strategično umaknem v bližino dečkov, kjer je v tem oziru vse varno. — Zna pa ta mala stvarca vse, kar dobi za nalogo. Kar čudim se, da more biti v tako malem telescu toliko ambicije. Včasih se pa le zgodi, da se zmoti pri računanju. Samo očitajoče mi je treba pogledati in že drse biseri eden za dru-

Rose Mary z "biseri" na licih . . .

gim preko lic. Kako nežna so vendar otroška dekliška srca — struna na harfi! Samo rahel dih vetra se vjame vanjo — in že zazveni.

Je res težko, ker imamo dečke in deklice skupaj. Dečki navadno potrebujejo trde roke in še radi imajo, da se z njima postopa po vojaško. Punčke so pa večinoma nežne in zdaj se ena joče, zdaj druga. Zdaj iz tega, zdaj iz onega razloga. Človek je res velikokrat v zadregi, kakšen ton naj vzame, da se bo enega prijelo, a drugega ne preveč bolelo.

(Konec prihodnjič.)

En teden v Palestini

Rev. Albin Gnidovec.

(Dalje.)

OD Jordana smo se napotili v Jeriho in dalje doli proti Mrtvememu morju. Od Jerihe do Mrtvega morja je okoli 10 milj dolga pot. Mrtvo morje ni v resnici tako mrtvo kot bi človek sodil po njegovem imenu. Res je pa, da ne more nič živega ostati v tej vodi, in če ne veš, zakaj ne more, ti je treba samo pokusiti kupico vode. Drugače je pa Mrtvo morje lepo plavo in čisto. Razteza se 45 milj v dolžino in 10 milj v širino. Odtoka nima nikjer. Samo z izhlapevanjem izgublja vodo. Pravijo, da je izhlapi do 1500 galonov na dan.

Na severnovzhodni obali je hotel in restavrant. Tam si lahko najameš motorni čoln in greš na izlet po Mrtvem morju. Pred nekaj leti so postavili tovarno na ilovnati planjavi poleg morja za pridobivanje kemikalij iz vode. Dobivajo jih v obilni meri.

Na povratku od Mrtvega morja v Jeruzalem smo se ustavili v Betaniji. Leži prav ob jeruzalemski cesti ne daleč od tega mesta. Pokazali so nam Lazarjev grob, ki si ga je zapomnilo ustno sporočilo. 24 stopnic vodi navzdol v votlino, ki je bil v njej Lazarjev grob. Možakar, ki si s tem dela življenje, nam je prodal sveče, da smo si svetili navzdol po mračni poti. Jaz sem imel s seboj električno žepno svetilko, ki mi je prišla zelo prav v mnogih slučajih, med drugimi tudi v Lazarjevem grobu.

Iz Jeruzalema sem se napotil seveda tudi v Betlehem. Saj to mesto je poseben cilj vsakega palestinskega romarja. Nič težko ni priti

iz Jeruzalema v Betlehem. Mestece leži komaj pet milj proti jugu. Zelo dobra avtomobilska cesta veže obe mesti in busi vozijo po njej vsakih 15 minut od šestih zjutraj do osmiš zvečer. Vzel sem si torej eno popoldne in se odpeljal v Betlehem pogledat baziliko Gospodovega rojstva. Ostal sem tam čez noč in maševal drugo jutro na tem svetem kraju.

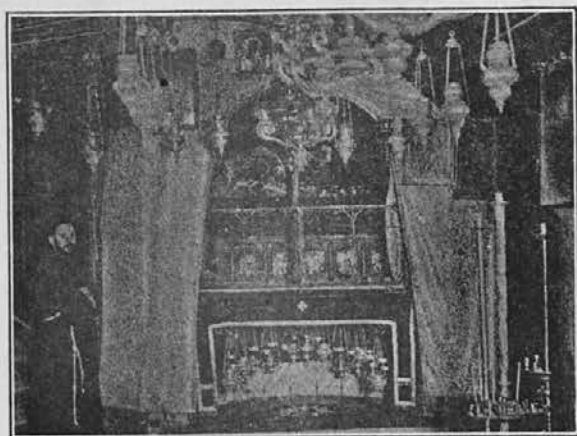

Pogled na Betlehem s cerkvijo Krist. rojstva.

Pred vhomom v Betlehem je Rahelin grob, ki je lastnina Judov, toda v enaki časti pri Judi, kristjanih in mohamedancih. Betlehem ima dancs nekako sedem tisoč prebivalcev. Leži na dveh gričih, ki se spuščata v dolino polagoma in v terasah, ki so porasle s trto in oljčnimi drevesi. Dolina okoli mesta je globoka na vseh straneh razen proti severozapadu. Vzhodni grič se ponaša z baziliko Rojstva in tremi samostani — latinskim, grškim in armeniskim.

Ta bazilika je najstarejša krščanska cerkev. Postavila jo je cesarica Helena, popravil pa cesar Justinijan leta 531. Od takrat je ostala skoraj neizpremenjena do današnjega dne. Dolga je 100 čevljev, 76 široka. Razdeljena je v pet ladij po stebrih iz enega kosa, ki so 20 čevljev visoki. Votlina Kristusovega rojstva leži ravno pod velikim oltarjem. Dve krili stopnic vodita navzdol do "jaslic". Eno krilo ima 16, drugo 13 stopnic. Votlina je sama na sebi prav neprikupna, razsvetljuje jo pa 54 oljnatih svetilk. Od vseh teh svetilk je samo 19 na skrbi Latincev, kar pomeni katoličane. Tla in stene so pokrite z lepimi ploščani iz marmorja. Mesto, kjer je po najstarejšem izročilu Marija rodila božjega Sina, je zaznamovano v tleh z veliko zvezdo, okoli katere se

berejo besede: HIC DE VIRGINE MARIA, JESUS CHRISTUS NATUS EST (tu je bil iz Device Marije rojen Jezus Kristus). Okoli zvezde zopet gore luči. Vseh skupaj je 15, oskrbujejo pa Latinci 4, Armenci 5, Grki 6.

Betlehem. Votlina Kristusovega rojstva.

Tista zvezda je izginila leta 1847. To se pravi — ukradli so jo. Po petletnem pogajanju s tatovi so jo dobili nazaj in položili na prejšnje mesto. Štiri čevlje od zvezde, tri stopnice niže, je prostor jaslic. Na tem prostorčku je Marija položila Dete na slamo, tu sem so prihiteli pastirji počastit novorojnega Mesijo. Prav na tem mestu je oltar, kjer sem daroval najsvetejšo daritev. Imel sem občutek, da sem doživel resnični božič.

Še več podzemeljskih kapelic je tam, ki so zvezane z glavnim hodnikom. Ena je posvečena sv. Jožefu, druga nedolžnim otročičem in tako dalje. Ena pa tudi svetemu Jeronimu, ki je tam notri prestavljal sveto pismo na latinški jezik in tudi umrl ondi leta 420. Iz te kapelice smo šli navzgor v katoliško župno cerkev svete Katarine. Blizu nje je tudi frančiškanski samostan in gostišče Casa Nova.

V tem gostišču sem ostal preko noči. Preden sem šel počivat, sem stopil z drugimi vred na ravno streho gostišča in občudovali smo prekrasno modrino palestinskega neba z bleščečimi migljajočimi zvezdicami. Vsi smo soglasno pritrdili, da tako lepega nebesa še nismo videli. Lahko sem si predstavljal, kako čudovito lepa je morala biti tista noč, ko se je rodil Zveličar in so angeli prepevali: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje . . .

Zelo prijazen frančiškanski brat, ameriški rojak iz Texasa, nam je razkazal in razlo-

žil vse zanimivosti bazilike. Ko sem zvedel, da se piše Lisko, sem ga vprašal, če je Slovak in če zna slovaško. Odgovor je bil, da nekoliko razume, pogovarjati se pa ne more. Še sem ga vprašal, če ima sorodnike v Rock Springsu. Ni jih imel, poznal pa je nekoga po dopisovanju. Tudi jaz sem poznal tistega človeka in tako sem dobil pozdrave in spominke zanj od brata Liskota v Betlehemu.

Tudi bazilika Gospodovega rojstva v Betlehemu je v zelo slabem stanju kot ona božjega groba v Jeruzalemu. Tudi vzroki so precej podobni, ki sem jih prej enkrat omenil.

V Jeruzalemu in okolici sem se mudil štiri cele dneve, pa so tako hitro minuli, da bi mi nadaljnji štirje dnevi zelo prav prišli. Toda ni se dalo odlašati, moral sem hiteti še na severno stran Palestine. Sedel sem na bus in se peljal v Nazaret. Oddaljen je od Jeruzalema 75 milj. Trije busi na dan vozijo romarje v obeh smereh. Pokrajina na severu Jeruzalema je zelo slikovita. Pot je dobro z oljem polita. Zanimivo mestece v tem delu dežele je Nablus, ki se je nekdanje imenoval Sihem. Tam je slavni Jakobov vodnjak, ob katerem se je Gospod razgovarjal s samaritansko ženo, kakor beremo v evangeliju svetega Janeza. V samaritanski deželi višje gori je vas Sebastian, kjer je bil po zelo starem poročilu pokopan sveti Janez Krstnik. Na tistem mestu je dobro ohranjena cerkev iz križarskih časov, ki je bila posvečena sv. Janezu. Sedaj je spremenjena v turško mošejo. Še višje gori smo dospeli na planjavo Dotain, ki je jako rodovitna. Tam je bil pašnik, kjer so bratje vrgli Jožefa v vodnjak, pozneje ga pa prodali izmaelskim trgovcem, ki so potovali v Egipt.

Tako smo dospeli v bližino Nazareta v Galileji. Tik pred mestom smo videli dobro obdelano dolino z mnogimi judovskimi selišči in vasmimi. To je starodavno bojišče Jezrahel. Tu je že stal pred nami hrib z mnogimi hišami in drugimi stavbami. To je Nazaret. Na desni smo zagledali grič posebne oblike, ki je takoj zbudil našo pozornost. Povedali so nam, da je tisto gora Tabor, ki nam je znana zlasti iz poročila o spremenjenju Gospodovem v pričo treh apostolov.

Tako smo torej prišli v Nazaret. Vožnja je trajala štiri ure, toda vmes smo seveda večkrat obstali. Ko sem izstopil, se me je takoj oprijel 14 leten Arabček in se je hotel na vsak način seznaniti z menoj. Govoril je dosti dobro angleščino poleg arabščine, hebrejščine in

francoščine. Povedal mi je, da se je teh jezikov naučil v šoli pri frančiškanih. Tega dečka sem si torej vzela za vodnika. Odvedel me je v Casa Nova, kjer sem ostal gost za dva dni.

Pogled na mesto Nazaret.

Mesto Nazaret se v svetem pismu starega zakona nikjer ne imenuje. Vso svojo slavo ima od tega, da se je v njem učlovečila božja Beseda in da je Jezus bival v Nazaretu do svojega tridesetega leta.

Nad hišico Preblažene, ki si je njeno mesto zapomnilo ustno izročilo, so že v četrtem stoletju postavili cerkev. Več ko enkrat je bila porušena, pa so jo vselej zopet pozidali. Sedanja cerkev sega nazaj v leto 1730. Oskrbujejo jo frančiškani. Pod velikim oltarjem je zopet votlina, ki pomeni stanovanje Marijino. Nad oltarjem v tej votlini je krasna slika Oznanjenja in prav tam se je baje prikazal nadangel Gabriel. Pod mizo drugega oltarja stoje besede: VERBUM CARO HIC FACTUM EST (tukaj je Beseda meso postala). Tudi pri tem oltarju sem mogel maševati.

(Konec prihodnjič.)

ČESTITKE.

Ker je letošnji Koledar prinesel več o zlatomašniški slavnosti REV. CIRILA ZUPANA v PUEBLO, COLO., želimo tukaj samo na kratko izreči svoje iskrene čestitke. Bog živi častitljivega slavljenca!

OPOMBE K "NALOGAM" STR. 7 IN 8.

Naj za enkrat teh 12 nalog zadostuje. Izberite si eno ali več ali magari vse. Ni treba, da bi takoj v prvem tednu ali mesecu po prejemu te številke nalogo končali. Vzemite si čas in premisljajte in študirajte. Pišite polagoma ali hitro, kakor ste pač pripravljeni. Pošljite, kadar se vam bo zdelo, da je spis dovolj dober za objavo. Mi bomo pa začeli po novem letu priobčevati vaše spise kaokr in kolikor bodo dopuščale prilike.

župnik med sv. mašo prelomil sv. hostijo, je kri brizgnila iz nje v taki meri, da ni bil samo korporal krvav, ampak tudi kanonska tabla ob tabernaklju in njegovo zagrinjalo. Vest o čudovitem pojavu se je bliskoma razširila daleč naokoli. Ljudstvo v vedno večjem številu roma v to gorsko vasico, deloma iz pobožnosti, deloma iz radovednosti. Tudi škofijska oblast je takoj posegla vmes, da se prepriča, kaj je na vsem tem. Dejstvo je neoporočeno. Gre le še za vzrok. Toliko je bilo po zdravniški preiskavi dognano, da krvavenje ni bilo od duhovnika. To je škofijska oblast ugotovila in javno priznala. Končno sodbo, ali gre za naravno čudo, ali za pravi čudež, je prepustila najvišji cerkveni avtoriteti, Kongregaciji sv. oficija, ki zdaj zadevo strogo preiskuje.

A MERIKA in sežiganje mrličev. — Amerika je po "zaslugi" Francoza Dr. Franca Julija LeMoyen l. 1876 dobila svoj prvi krematorij. A prva leta je imel malo "biznesa". Njegov ustanovitelj sam je bil l. 1879 šele tretji, ki se je dal sežgati. Do l. 1884 je bilo le 28 upepeljenih. Potem je pa število krematorijev po agitaciji tozadevnih organizacij začelo hitro rasti in imelo tudi vedno več "kšefta". Po informacijah, ki jih je zbral Dr. H. Erigson, je bilo med leti 1929-33 sežganih 129.286 trupel, ne všteti onih na Hawaia otočju, ob Panamskem kanalu in v Kanadi. Kalifornija, Oregon in Washington so same zastopane s 74.300 vpepeljenih. Južne države so glede tega bolj "nazadnaške". Tako hočejo tudi moderni Amerikanci tostransko dramo človeškega življenja in dognanja čim prej završiti. In mnogi naši naprednjaki bi tudi radi že prej malo poskušnje naredili, kako bo v — peči . . .

glasom je dal še ganljive očetovske nauke svojim otrokom, kako naj v vsakem položaju zaupajo v neskončno božje usmiljenje. Zvečer istega dne, bilo je 9. febr. 1881, se mu je znova kri udrla. Tedaj je sinu prvorojencu izročil svoje najdražje sv. pismo. Čez dve uri potem je ugasnil.

EVHARISTIČNO čudo. — V italijanski gorski župniji Paganico Sabino, škofija Rieti se je dogodilo evharistično čudo, ki je globoko pretreslo vso župnijo in škofijo. Ko je

"KRŠČANSKI revolucionarji." — Tako se imenuje neka "katoliška" organizacija na Francoskem in v Belgiji. Njeno glasilo je "Nova zemlja". Namen obeh je najti kompromis med katoličanstvom in komunizmom. In še tak kompromis hočeta, da bi se katoličanstvo prilagodilo komunizmu. Kajti mladi sanjači te organizacije trobijo, da je ruski komunizem pravi izraz socialnega krščanstva, ki ga je treba samo še katoliško krstiti. Cerkev je te "krščanske revolucionarje" večkrat posvarila, češ da so nasedli na boljševiške limanice. Pa so hoteli biti bolj pametni kot ona. Ker svarjenje ni nič pomagalo, je 23. jul. uda-

rila z mečem. Njih glasilo je uvrstila med prepovedane knjige iz s tem tudi organizacijo kot protikatoliško obsodila. Kajti njena prizadevanja so za vedno nezdržljiva s katoliškimi načeli. Tako je Cerkev izjavila. Kakor si Kristus in Belial ne moreta nikoli prijateljsko v roke seči, tako tudi ne katoličanstvo in komunizem, kakršen je.

HLADNOKRVNOST ga je rešila. — Neki španski duhovnik je zvedel, da ga rdeči nameravajo aretirati in postaviti ob steno. A mesto da bi zbežal, se je sam javil in hladnokrvno izjavil: "Tukaj sem, na razpolaganje sem vam." Povedo mu, da bo moral še isti dan pred puške. "Dobro," pravi mirno, "samo to mi dovolite, da se poslovim od matere in ostalih domačih!" Po kratkem premisleku in prerekanju so mu dovolili. "Kdaj naj bom zopet na mestu?" je želel vedeti. — "Točno ob 4. popoldne." — "Bodite brez skrbi, se bo zgodilo." — "Saj drugače gorje ti!" — Ko je odšel, so nekateri dejali: "Izpustili ste iz kletke tička, ki ga ne bote več videli." Drugi pa so zagotavljali: "To je mož, bote videli, da bo ob določenem času zopet tukaj!" Nestrpno so čakali 4. ure, da vidiijo, kdo je imel prav. Preden je ura odbila 4, se jim je znova predstavil: s križem v roki; ravnodušno, brez razburjenja je dejal: "Tako, zdaj sem pripravljen. Na delo!" Ukazali so mu, naj se postavi pred steno. Brez obotavljanja je ubogal. Tudi zijajoče cevi pušk ga niso spravile iz ravnovesja. Le križ je še bolj krčevito stisnil. "Ogenj!" se glasilo povelje. Toda ognja ni bilo. Vojaki so vrgli puške iz rok. Češ, tak mož je kaj boljšega vreden kot svinca. In izpustili so ga zopet v svobodo.

ŠE ena iz španskega pekla. — Med redovnicami v Barceloni so iz grozot rdeče strahovlade še najlepše izšle "male sestre ubogih". Sicer tudi njim ni bilo prizanešeno iz kakega sočutja ali radi njihovega plemenitega dela, ampak iz oportunitizma, sebičnosti. Rdeči divjaki so se bali ljudske nejevolje, če bi tudi s temi sestrami tako ravnali kot z drugimi. Zato so jim prizanesli in jim celo ukazali, da morajo ostati na svojem mestu, pod strogo vladno kontrolo. Niso pa iste milosti izkazali njihovemu duhovnemu očetu. Njegà so hoteli dobiti v pest. Ko so zvedeli, da se nahaja v sesterskem zavodu, so zavod obkolili in zahtevali izročitev duhovnika. V tem kritičnem

trenutku je prednica zamislila nedolžno zvijačo in duhovniku rešila življenje. Dala mu je redovno obleko, kakoršno nosijo sestre. Nato je celo samostansko družino sklicala v kapelo k skupni molitvi. Novo "sestro" je postavila v sredo drugih. Ko so nato rdeči lovci preiskali vso hišo in prišli tudi v kapelo, a niso našli tistega, ki so ga iskali, so odšli.

HANIBAL pred vrati. — Ta Hanibal pred ameriškimi vrati je komunizem. Ponovno smo že čuli razmotrivanja o vprašanju: Je-li komunizem v Ameriki mogoč? Mnogi so mnenja, da v kakem večjem obsegu ne. Vlada sama je dolgo tako mislila. Zato je imela gluha ušesa, ko so jo uvidevnejši opozarjali na nevarnost komunizma. Danes so se tudi njej že nekoliko odprle oči. A kako neposredno komunistično nevarnost še vedno smatra za prazen strah. To je slepota, ki jo utegne drago plačati. Cincinnatski nadškof Msg. McNicholas pravi v svojem pastirskem pismu: "Mi smo v pravem pomenu besede slepi za komunistično nevarnost, ki nam grozi. Kajti komunizem ima med nami na tisoče gnezd, v katerih se koti in z veliko naglico širi. Naše šole, od ljudske do vseučilišča, so obenem šole komunizma pod vodstvom učiteljev in profesorjev. Tako daleč smo že, da se smatra za nazadnjaštvo, če kdo odklanja komunizem. Kako drzno dviga glavo, priča dejstvo, da je ameriško učiteljsko združenje, ki je afiliirano ameriškemu združenju dela, na svoji letošnji konvenciji v Philadelphiji sklenilo poslati \$5000.00 španskim delavcem. Se razume, da onim rdeče garde. Spričo tega je pač na mestu prošnja: Gospod, daj, da vidimo! Daj, da pravočasno spregledamo!

ČIGAVA je Palestina? — Politično pač angleška. Etnografsko, to je po narodnosti, pa arabska. Arabci, ki so po veri mohamedani, daleč prekašajo vse druge narode v njenih mejah. Vseh prebivavcev šteje Palestina 1,263.136. Od teh je 778.615 Arabcev, 366.136 Judov, 107.143 kristjanov in le 11.143 pripadnikov raznih drugih narodnosti in ver. Angleži bi radi, da bi dežela postala judovska. Zato z vsemi močmi podpirajo judovsko priseljevanje. Kajti po naravnem razvoju bi Judje težko kdaj postali njeni gospodarji. Statistika namreč dokazuje, da so Arabci zdrav naraven narod, ki se veliko hitreje množi kot Judje. Pri Arabcih je na 1000 pre-

bivavcev 61.7 rojstev, pri Judih pa le 39.9. Pri priseljenih niti toliko ne. Priseljencem se pa Arabci nikakor ne puste izpodriniti, dasi bi bilo spričo svetovnega odpora proti Judom to v doglednem času možno. Bo li Anglija s svojimi varovanci vzpela ali ne, je treba počakati. Sile za to ji ne manjka. Sili se Arabci ne bodo mogli dolgo upirati, ako se obrne proti njim. Tega se tudi zavedajo. Zato so se zdaj obrnili na ostali svet, da mu dokažejo pravičnost svoje pravde in dobe pri njem vsaj moralno podporo. Z našega stališča je težko kaj načelnega reči k tej pravdi, ker ne vemo za čas, kdaj bo Bog svoj izvoljeni narod, ki ga je zavrgel, a ne za vedno zavrgel, zopet dvignil. A v kolikor moremo z zgolj človeškega stališča soditi, je arabska pravda pravična in njena zmaga bolj v našem interesu kot judovska. Slednje že radi tega, ker se po svetu rozkropljeni in preganjani Judje vračajo v svojo nekdanjo domovino od komunizma zastrupljeni. Če bi prevladali, bi Palestina utegnila postati središče komunistične propagande. To bi šele bilaa gnusoba na svetem mestu!

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

PRAZNIK SV. FRANČIŠKA.

Dan 4. oktobra je bil zopet velik praznik za nas. Ustanovitelj našega reda in nebeški patron vseh frančiškanov je imel svoj god. Zato smo takoj zjutraj začeli praznovati in sicer s slovesno sv. mašo. Nekateri kleriki so pa šli asistirati k sestram, ki so ta dan tudi imele slovesno službo božjo.

Poseben dogodek tega dne je pa bila pravna molitvena ura, ki se je vršila v naši cerkvi ob pol treh popoldne. Namen te ure je bil, da bi Bogu vsaj malo zadostili za grozodejstva, ki se gode v Španiji v času te strašne civilne vojske.

Pobožnost je otvoril P. Hugo s pridigo. Govoril je o Kristusovem duhovnem telesu, čigar udje smo vsi verniki in v katerem smo vsi tesno združeni. Kadar nekateri udje trpe, trpe vsi. To duhovno telo Kristusovo je Cerkev. S tem v mislih je govornik obrnil besedo na špansko vojsko, radi katere duhovno telo Kristusovo toliko trpi. Navedel je razna grozodejstva, ki jih vršijo "rdeči" zoper Cerkev in njene zveste. Te strahote nam kličejo v spomin preganjanja prvih kristjanov, toda s tem razločkom, da so v zgodnjih krščanskih stoletjih preganjali kristjane pogani, danes pa odpadli katoličani. Kaj pa naj mi rečemo o teh nesrečnih ljudeh, ki so

tako daleč zašli? Molimo zanje in recimo tako kot je Kristus molil za svoje sovražnike: Oče, odpusti jim...

Po govoru je bil izpostavljen presv. Zekrament in s tem se je pričela molitvena ura. Po pravnih molitvah so sledile litanije Srca Jezusovega in blagoslov. Končno smo še odmolili posvetilno molitev Mariji pred njenim oltarjem, ker je bilo to zadnja letošnja pobožnost tu pri nas.

Preden je minila pobožnost v cerkvi, smo še opravili neko ljubko frančiškansko pobožnost, ki je predpisana za praznik našega duhovnega očeta. Imenuje se *Transitus*, po naše bi rekli: slovo ali odhod sv. Frančiška. Ta pobožnost, ki se vrši med petjem in molitvijo, spominja na blaženo smrt Frančiškovo, ki je pomenila samo prehod iz zemeljskega v nebeško življenje.

Po pobožnosti v cerkvi je prišel do svoje veljave znani "Honey Picnic", ki ga naš oče John vsako leto prireduje. Kakšen je neki bil ta picnic letos? Veliko ljudi pa malo medu... Tisti, ki so prej prišli in prej mleli, so dobili svoje, drugi so se morali pa pod nosom obrisati. Fr. John bi bili radi vsem postregli, pa letos so bile čebele nekoliko nepokorne. Vsi smo pa prepričani, da bo prihodnje leto vse drugače. Kdor ne verjame, naj le prav gotovo pride pogledat!

Fra. Martin Stepanič.

PRELOČANSKA LIRIKA.

Zopet bom napisal eno podobo iz sanj, pa ne po Cankarjevo.

Sedel sem pri radio in poslušal, kako je Rudy Vallee pel svojo pesem: *Fill the steins to dear old Maine...* Ko tako poslušam, mi je prišlo na misel, kako sem se pri slovenščini učil: "Slovenska narodna duša ni bojna, ekspanzivna, nego predvsem čuvstvena; iz te narodne duše se je razvila slovenska narodna lirika, ki je morda ena najlepših v Evropi."

Tako sem mislil in ponavljal v duhu tiste besede iz Erjavčeve knjige "Slovenci". Rudy Vallee se pa ni prav nič zmenil za mojo učenost, ampak je kar naprej pel:

"Let every Royal Maine man sing
And drink to all the happy hours
Drink to Maine our Alma Mater."

Takrat sem se spomnil na preločansko pesem: "Pijmo ga, pijmo ga!" Začel sem misliti, če nima tudi Preloka tam v lepi Beli Krajini svoje narodne pesmi, kakor jo ima imenitna ameriška država Maine...?

Treba je bilo dobro premisliti, zato sem se stisnil na rocking chair in od samega premišljevanja kmalu zadremal. In potem se je zgodilo vse tako kot bom sedaj povedal.

Našel sem se v selu Preloka. Oddaljena je eno uro in tričetrt od Vinice. Stal sem na cesti, ki vodi iz Vinice v Adlešiče in Černomelj. Srečal sem prijatelja in ga vprašal: "Kje živijo Gradani? Tako se namreč po domače pravi pri tisti hiši."

"Idi še malo naprej in boš videl hišo v dva štuka. Spodnji je iz kamna, zgornji iz lesa. Tisto so Gradani. Danes se ravno razveseljujejo pri pretakanju. Saj slišiš petje prav do sem, le napni ušesa."

Res sem slišal, kako je prihajalo k mojim ušam: "Pijmo ga, pijmo ga!" Zahvalil sem se za pojasnilo in hodil naprej.

Ko sem se bližal hiši, sem videl cigane in njihove šotore na polju. Gosli so igrali, peli in plesali. Pri

tem mi je padlo v glavo: "Oh, Gradani imajo letos mnogo vina in dobrega. Že vem, zakaj. Preločani v jeseni bolj gledajo na cigane kakor na sonce. Če cigani beže iz šotorov v hišo, je to znamenje, da ne bodo pili dobrega vina. To namreč pomeni mrzlo jesen in zgodnji sneg. Toda, glej, letos se ciganom nič ne mu-di iz šotorov v hiše.

Obstal sem pred Gradanovo hišo in pričel peti z drugimi vred:

Pijmo ga, pijmo ga,
vse do dana belega.
Ako nočeš ti, bodo drugi tri.
Na, ti Preločan, to čašico,
pa mi napij zdravico.
Pijmo ga, pijmo ga,
vse do dana belega.

Ravno sem mislil iti v hišo in poiskati tisto kupico. Takrat me pa nekdo dregne v rebra in zbudil sem se. Tako ni bilo od nikoder pričakovane kupice. Vseeno sem rekel sam pri sebi: Hvala Bogu, da je dal Gradanom dosti vina, zakaj voda je eno uro hoda od hiše tja in nazaj . . .

Fra. Daniel Cadonić.

"LONČEK, KUHAJ . . ."

Zgodovinar nezgodovinskih resnic je pripovedoval: V neki vasi je živel bogatin. Kjer so pa bogatini, je navadno tudi kak siromak. Tudi v tisti vasi je bil in veliko družino je imel. Bogatin je prinesel siromaku majhen lonček. Siromak se je sicer lepo zahvalil, vendar je rekel: Toda, gospod, lončka ne moremo jesti... To je res, rekel bogatin. Toda denite lonček na peč in recite: Lonček, kuhaj! Potem boste videli, kaj se bo zgodilo.

Siromak je postavil lonček na peč in rekel: Lonček, kuhaj!

In glejte, naenkrat je začel lonček kuhati. Sladka kaša se je kuhala v njem. Lačna družina se je vsedla in začela jesti. Ko so se vsi najedli do vrha, so vstali od mize, lonček je pa še kar naprej kuhal. Kmalu je bil spet poln kaše. Ker pa nihče ni mogel več jesti, je šla kaša preko lončka in kmalu napolnila peč, potem kuhinjo, nato vso hišo. Vsi so v velikih skrbeh tekali okoli hiše in prigovarjali lončku, naj bi vendar postal pameten in nehal kuhati. Lonček je pa kar naprej vrel in sipal kašo okoli hiše. Ko je bila že vsa hiša pokrita s kašo, je prišel mimo neznanec in je videl nesrečno srečo. Brž je zavpil v kašo na ves glas: "Lonček, stoj! Sedaj je pa lonček takoj ubogal in nehal kuhati. Kaše je pa bilo toliko, da je morala uboga družina skoraj celo leto jesti, da je mogla spet nazaj pod streho svoje hiše.

Taka je povest o tistem čudežnem lončku. Mi smo pa dobili pred kratkim iz Sheboygana nekaj podobnega, vendar tista reč ni lonček in tudi kaše ne kuha. Da ne boste preveč v skrbeh, kaj je tista reč, bom takoj povedal, da je "nudel-mašina". Poslala nam jo je dobra Mrs. Zorko, oziroma jo je pustila pri moji mami. Tam sta jo naložila naša dva "officerja", ki sta peljala nove Koledarje v Sheboygan in druga severna mesta. Ko je prišla mašina k nam v Lemont, sem si jo dobro ogledal in sem videl, da ima mnogo takih lastnosti kot tisti lonček. Kaše sicer ne kuha, pač pa meče iz sebe toliko nudeljcev, da bi kmalu pokrili vse lemontske griče, če bi je ne znali ustaviti. Pa še boljše je kot tisti lonček. Tu ni treba čakati nobenega neznanca, da bi

prišel in kričal: Mašina, stoj! Če hočeš, da obstane in nič več ne bruha iz sebe nudeljcev, je treba samo, da — nehaš vrteti. Nobene druge copernije ni treba.

Ali verjamete, da smo si take mašine pri nas v Lemontu že davno želeli? Prav zares! Zato pa prav lepa hvala Mrs. Zorko za tako imeniten dar. Prvo skledo nudeljcev smo že pojedli in sicer — naši dobrotnici na čast.

Pa še to sem zvedel iz Sheboygana, da so dobili te dni še eno zastopnico za list Ave Maria in Koledarje. To je Mrs. Bogolin. Sem slišal, da je pobrala iz trucka vse Koledarje, kar jih je še ostalo. Ker so tudi drugi vzeli veliko Koledarjev v razprodajo, je upati, da bo le-tos prav veliko tega blaga šlo v Sheboyganu. To me jako veseli. Drugič enkrat bom povedal na tem mestu, koliko ga bodo pokupili. Dragi moji rojaki, zdaj pa le glejte, da bom lahko takrat prav visoko številko zapisal.

Fra. Ciril Sircelj.

DOGODEK.

Ko sem se vozil na vlaku in gledal skozi okno, je prišel k meni prijazen fant in me vprašal, odkod sem in kam grem. Ko sem mu povedal, sva pričela prav po domače govoriti in v nekaj minutah sva bila bolj brata med seboj kot tujca. Povedal mi je en dogodek, ki ga hočem tu zapiski.

Osemnajst let sem star, tako je pravil, in sem doma iz mesta H—l. Moja mamica in oče sta bila pravična in pobožna. Dostikrat smo skupaj molili rožni venec, preden smo šli spat. In kaj je človeku še treba, ako ima dobrega očeta in dobro mater?

Meni so pa misli začele uhajati drugam. Blizu naše hiše je tekla železna cesta in mnogo vlakov je šlo po nji. Mnogokrat sem videl starejše moške, pa tudi prav mlade fante, ki so se vozili v tistih "box karah" na tovornih vlakih. Oblečeni so bili v vsake sorte suknje in hlače, da bi jih lastni starši gotovo ne poznali, če bi jih videli. Menda so bili sami potepuhi.

Zakaj se tako vozijo in kako živijo, nisem vedel. Zato mi je nekoč prišlo na misel, da bi rad videl, kako živijo. Neki dan po večerji sem se odpravil od doma in šel na "bum". Dve uri sem že hodil po cesti, ko me dohiti avtomobilist in me vpraša, kam sem namenjen. Povem mu, da grem "bumat". Pojdi v avto, mi reče, te bom peljal sto milj daleč. Rečem O. K. in zlezem v avto. Potem me vpraša, kako dolgo mislim ostati na bumu. Rekel sem, da ne vem, morebiti pojdem še no-coj domov. Potem sva začela govoriti od depresije. Kaj bodo ljudje storili zdaj, ko nimajo več dela? Ali bodo umrli od lakote, ali bodo začeli revolucijo? In tako naprej.

Ko sva prišla v mesto W—n, je bila ura pol devetih. Sneg je padal in zelo mrzlo je bilo. Lepo sem se zahvalil za "ride" in šel spet peš svojo pot. Ta trenutek se je pa zares začel moj "bum". Postal sem pravi potepuh.

Ura je bila enajst, ko sem stopal po cesti izven mesta. Tako počasi sem hodil, da sem v eni uri komaj prišel dve milj naprej. Okoli treh zjutraj pridem v mesto C—r. Tam sem srečal dva policemana, ki sta me vprašala, kam grem. Povem jima, da nikamor. Dalje me vprašata, odkod sem. Povem, da iz mesta H—l. Tudi odkrito pristavim, da grem na "bum". Pa mi ni sta verjela. Povabila sta me v avto in sta me peljala v ječo. Tam so me vprašali vse mogoče reči, ki so jim prišle na misel. Ob štirih so mi rekli, naj grem spat v

posebno hišo. Pridem v tisto hišo in komaj sem se vlegel, sem že tudi spal.

Ob deveti uri so me prišli buditi in so me peljali pred načelnika policije. Tudi on me je zopet vprašal vse tisto, kar so me po noči spraševali. Slednjič mi reče: Ali imate doma telefon? Imamo, mu odgovorim. Kaj je številka? Tudi to sem mu povedal. Takrat je pa brž telefoniral na moj dom in vprašal, če imajo sina, ki se mu pravi Mike D. Imamo, odgovori oče. Načelnik pa reče: Našli smo ga pri železniški postaji in do sedaj nimamo nič proti njemu. Oče reče: pošljite ga domov, načelnik pa odvrne O. K. Potem se obrne k meni in pravi: Pojdi domov, drugič pa ne hodi več tako sam po svetu.

Fra. Rafael Stragišar.

VALERIJA.

Waal — I. P.

(Dalje.)

Na pobočju vatikanskega griča je še stal Neronov cirkus, v katerem je prvič tekla krščanska kri v Rimu. Sredi cirkusa se je dvigal visoki in vitki obelisk, ob katerem je Nero tisto strašno noč dal kristjane zaviti v slamo, politi s smolo, privezati na visoke stebre in zažgati, da so živi kristjani ko goreče baklje razsvetljevali Neronov vrt in njegovo slavnost. Sedaj je ta obelisk gledal, kako je zaničevano Kristusovo ime v slavnostnem sprevodu šlo v Rim in mesto stoka umirajočih kristjanov je čul povsod vesele vzklike njihovih vnukov, ki so klicali: "Kristus zmaga!" In prišel bo dan, ko bodo obelisk odnesli iz razvalin cirkusa in ga postavili pred grob onega ubogega galilejskega ribiča, čegar kosti počivajo v mali kapeli poleg Neronovega cirkusa. Na vrh obeliska bodo postavili križ, v obelisk bodo pa vdolbli besede: "Kristus zmaga!" In prišel bo čas, ko se bode na mestu te male nagrobne kapelice dvigala mogočna stavba — cerkev sv. Petra.

Sedaj stoji ob kapelici peščica kristjanov, ki hvaležno dvigajo roke proti nebu, ko vidijo korakati mimo Konstantinove čete. Nekoč pa se bodo na trgu pred cerkvijo sv. Petra zbirale velikanske množice kristjanov in v duhu se bodo tu poklanjali Petrovemu nasledniku milijoni in milijoni kristjanov s celega sveta. Čez Elijski most je sprevod prišel v mesto. Vrata, okna, zidovi hiš in tempeljev so bila razsvetljena od nešteti svetilk. Na stre-

hah so gorele baklje in iz posod se je dvigal proti nebu dim kadila. Po cestah in po strehah je ljudstvo pozdravljalo cesarja. Klicali so mu: "Osvoboditelj mesta", "Ustanovitelj miru".

Če pa se je že rimsko ljudstvo tako odkritosrčno veselilo, da je rešeno trdega in krvavega jarma, so se tega tem iskrenejše veselili kristjani, ki so največ trpeli vsled grozovitosti trinogovih.

Mnogi izmed tistih, ki jim je Konstantin vrnil prostost, so bili njihovi bratje. Nade, ki so jih stavili vanj, so jim bile potrjene, ko je tako lepo sprejel papeža in osvobodil jetnike v cirkusu. Vse hiše, v katerih so stanovali kristjani, so zato bile razsvetljene z lučicami sestavljenimi v znamenju križa ali imena Gospodovega. Začudili so se poganski Rimljani, ko so na tem spoznali, kako veliko je število kristjanov v Rimu vkljub prejšnjim krvavim preganjanjem.

Blizu Titovega slavoloka sta čakali sprevoda na vzvišenem mestu Irena in Valerija. Srčno rad bi se jima bil pridružil tudi Rufin, a si ponoči ni upal na mrzli in vlažni zrak. Oskrbnik lateranske palače je obe ženski dal tja prenesti v zaprti nosilnici. Med tem časom sta se ženski popolnoma okrepčali, preoblekli in pripravili za slavnostni sprevod. Še bolj ko telesno okrepčilo jima je izbrisalo prestano trpljenje z obrazov veselje in sreča, ki sta jo čutili.

Na kraju, kjer sta čakali sprevoda, sta videli pred sabo drzno kvišku moleče gradbe na Palatinu, kar je bilo v naglici mogoče, s tisoč lučmi razsvetljene do kronišč na templjih in do podstrešnih zidcev na palačah. Na nju ni desnici se je dvigal Titov slavolok z zlato četverko na vrhu, na levo v dolini je stal Kolosej.

"Vidiš," je rekla Irena, kažoč z roko na mračno zidovje amfiteatra, "vidiš kako se tam po vseh obočnih mostovžih gnete ljudstvo? Obrnjeno proč od arene, kjer se je tolikrat v slepi krvoločnosti zabavalo ob mučeniški smrti kristjanov, zdaj napeto pričakuje da zagleda zmagačo znamenje Kristovega imena, ki danes slovesno prihaja v Rim."

"Prav kar sem mislila," je odgovorila Valerija, "kako bi ta slavolok Titov, posvečen rimljanski zmagi nad Jeruzalemom in judovstvom, moral dobiti svoj par v Konstantinovem slavoloku, ki bi še slavnejšo zmago križa nad Rimom in poganstvom oznanjal poznejšemu

svetu. In zdi se mi, da bi zanj ne bilo najti primernejšega kraja, kot nasproti koloseju, v katerem so se mučeniki borili za slavno zmago križa”.

“In kakšen par,” je vprašala Irena, “bi si ti izmislila za Palatin?”

“Kaj sijajnejšega bi bilo mogoče postaviti nasproti palačam cesarjev,” je odvrnila Valerija, “kot božji hram, v katerem bi nebeški kralj v svojem zakramentu in v svojem vidnem namestniku rimskem papežu blagoslavljal ves svet?”

Slavnostni sprevod se je bližal. Glasniklici ljudstva, doneče fanfare prihajajo vedno bližje. Na tisoče ljudstva pozdravlja zmagavca, venci in cvetice padajo nanj. Poulični pobalini so zlezli na kipe bogov in odtod klicali cesarju pozdrave. Za bakljenosci, ki so šli spredaj, so korakali vojaki, med njimi mnogo krščanskih, ki so okrasili svoje ščite z začetnimi črkami imena Gospodovega.

V celem krasnem sprevodu sta ženski z očmi iskali le enega, — Kandida. Kako je v veselju zatrepetalo srce materi, ko ji je Valerija povedala, da je od daleč že videti bližajoči se krščanski prapor. Kmalu je zagledala svojega ljubega sina, ki je na čelu svojih vojakov jezdeč nosil krščansko znamenje — labarum. In sedaj je tudi on zagledal njo. Med tem ko sta mu Irena in Valerija metali vence, je nalahno nagnil prapor z imenom Gospodovim v pozdrav. Da sta ga videli mati in Valerija, to se mu je zdelo vredno več ko vse veselje in vzkliki neštevilnega ljudstva.

Ko je mladenič onstran Titovega slavoloka ženskama izginil izpred oči, in je Irena Valerijo nekaj prašala, je morala vprašanje večkrat ponoviti in še potem ji je Valerija le zmedeno odgovarjala.

V svetišču boginje Konkordije (Konkordija — sloga) pod kapitolom je senat pričakoval novega cesarja, da mu po starem običaju podeli cesarsko dostojanstvo. To je bila sicer prazna zunanost. A Konstantin je bil previden dovolj, da je senatorjem pustil to veselje. Mirno je poslušal njihove slavospeve, s katerimi so ga slavili kot zmagavca. Potem pa je cesar odšel preko glavnega trga v palatinsko cesarsko palačo. Doslej je bila navada, da se je vsak cesar šel zahvalit v Jupitrovo svetišče. Konstantin pa je to opustil, češ, da je ura pozna. Že poprej pa so poganski senatorji z veliko nevoljo opazili, da Konstantin ni boginji zmage prižgal kadila.

Simah je stal z mračno mržnjo v srcu v ozadju, ko ga je zmagavec pozdravil; srce mu ni dopuščalo, da bi ga spremil na Palatin. S srcem, polnim grenke nevolje in mračne žalosti, je zrl osamljen pri vratih svetišča boginje Konkordije na lepo razsvetljeni forum in na vrvenje ukajočega in od veselja vriskajočega ljudstva.

Približal se mu je Laktancij. Starček je bil v sredi ljudske množice opazoval Konstantinov vhod v senatsko kurijo, a ko je šel cesar v spremstvu senatorjev in od vsega ljudstva slavljen v Palatin, je bil zaostal, da bi se v mirni noči vdal svojim mislim. Pred deseti leti je bil imel Dioklecijan svoj vhod v ravno isto svetišče boginje Konkordije in je bil napovedal senatorjem, da ne želi prej umreti, dokler ne izruje krščanstva; pet let pozneje, ko je bila tekla mučeniška kri v potokih, je bila prečitana v ravno tem svetišču odstopna listina, po kateri je odložil Dioklecijan svojo krono. Danes je živel, potrj duševno in telesno, osamljen na brežini dalmatinski: — ko bi bil ta večer v Rimu, da bi mogel videti zmago krščanstva nad njim samim!

Izmučen vsled dolgega stanja, je stopil starček gori po stopnjicah svetišča; tam gori je hotel sesti, da bi v miru obračal pogled na pisano in veselo življenje na foru in da bi se zamislil v bodočnost, v nadaljno zgodovino Rima pod krščanskim cesarjem in v razvoj Cerkve, ako razbije Konstantin verige krvavih okovov z njenih rok.

Stopajoč po stopnjicah svetišča se je nemalo iznenadil, ko je v gledal tam Simaha, ki je stal s prekrižanimi rokami naslonjen na steber in globoko zamišljen.

V pobožnem upu, da bi svojega nekdanjega učenca zdaj pod vtisi velikih dogodkov pripravil vsaj do tega, da bi začel premišljevat o zmoti poganstva, je stopil Laktancij k njemu in ga prijazno pozdravil.

Ko je senator ugledal starčka, se je še bolj stemnilo njegovo mračno čelo.

“Vi potuhnjeni sovražniki države!” je rekel trpko, “kako se zdaj veselite zmage, ki je največja nesreča, ki je kedaj prišla nad Rim! — A ni še vseh dni večer! Kar časa stoji Rim, se je še vsak zmagoslavitelj zahvalil na Kapitolu nesmrtnim bogovom za zmago, — in Konstantin ni prinesel niti enkrat daritve Viktoriji; ta oskrnitev ne more ostati brez kazni!”

(Dalje.)

ZAHVALE.

Zašel sem bil v take zadrege in težave, da nisem imel več upanja na srečen izid. Takrat sem se v svoji stiski zatekel k Mariji Pomagaj, sv. Antonu in škofu Baragi. Obljubil sem javno zahvalo, če se bodo moje stvari srečno iztekle. In res, proti pričakovanju se je vse na dobro obrnilo. Zato naj se izpolni moja obljuba in se s tem javno zahvaljujem prej imenovanim nebeškim priprošnjikom.

Jakob Strgar.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj in Frideriku Baragi za uslišane prošnje. V svoji lastni hudi bolezni in v bolezni mojega otroka sem se zatekla k njima za pomoč in sem bila vidno uslišana.

Mary Stariha.

Obljubila sem devetdnevnicu in priporočala sem se v sluhu svetosti umrlemu škofu Baragi, da bi dobil sin delo. Preden je minila devetdnevnicu, sem bila uslišana. S tem se javno zahvaljujem in tudi drugim priporočam, da se v duhovnih in telesnih zadevah zatekate k temu našemu priprošnjiku.

Jožefa Lindic.

Želim objaviti svojo zahvalo Mariji Pomagaj in škofu Baragi za uslišano prošnjo v bolezni in dveh drugih važnih zadevah.

F. Kranjc.

Ker se ne morem udeležiti spravnih molitev v Lemontu, pošiljam dar za lučke, ki naj gore med pobožnostjo v čast Mariji Pomagaj, kateri se imam toliko zahvaliti za pomoč v mojih stiskah.

A. Pozun.

Naš sin se je hudo ponesrečil in zdravniki so sklenili, da bo treba odrezati nogo. V silni stiski smo se obrnili k Bogu in našemu priprošnjiku Baragi. Šest zdravnikov je bilo. Toda že drugi dan so se čudili, odkod izprememba Noga je bila rešena. Mi pa vemo, da nam je Bog pomagal, kjer zdravniška veda ni mogla.

Mary Chernich.

AVE MARIA KOLEDAR

JE IZŠEL
50c.

Pišite na Ave Maria.

DAROVI

ZA MARIJO POMAGAJ IN LIST: Agnes Gašper \$2.50, Mrs. Plautz \$1. Mrs. Lamut 50c, Frank Skul 50c, Jacob Petrich 50c, Angela Zgonc 50c, Kata Judnich \$1, Ursula Skoflanc \$2.50. Agnes Kos \$5, Frank Stiglitz 50c, Mrs. Paulin 50c, Atnon Volovlek \$1, Frances Zorko 50c, Frances Milavec 50c. John Horawer \$1, Neimenovana \$2, Mrs. Barle \$3, John Potokar \$10, Neimenovana v Clevelandu \$5. Rev. Val. Schiffrer \$2, Mrs. Kremesec \$5, J. Simec \$5.

APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA: Agata Antolich \$10, Josephine Meglen \$10, Katarina Shavor \$10, Anton Skorjanc \$10. Mr. Mark Težak \$10, Alojzij Verbic \$10, Joseph Grbajs \$10, Neimenovana \$5, Terezija Cvelbar 50c.

KRUH SV. ANTONA: Mrs. Dornik \$2, Mary Prasninar 50c, Mrs. Staut \$1, Mrs. Sivic 50c. Mrs. Cook \$2.

LUČKE PRI MARIJI PAMAGAJ: Mrs. Peterka \$2, John Traven 50c, Mr. Merkun 25c. Mrs. Stukel, 25c, Anton Oven 50c. Mrs. Bradach 50c, Mrs. Bovec 50c, Mrs. Jakse \$1, Mary Gombach 50c. Neimenovana \$1, Rose Urbanc \$1, Anna Kegel \$1. Martin Novak 50c, Mary Stariha \$1, Mrs. Grahek 50c. Mrs. Zalar 25c, Johanna Kristofelc 50c.

ZA KITAJSKJE MISIJONE: Ivanka Kozelj 25c, Anna Pirce \$5, Agnes Pirce \$2. Mary Skerl \$1, Mrs. Hochenvar \$1, Frances Macarol \$1, Mrs. Gruden \$1, Neimenovana 50c. Mrs. Judnich \$1, Joseph Mika \$2.50.

ZA SVETE MASE: Po eno: Mrs. Kozaric, Mrs. Judnic, Kate Gersich, Mrs. Hebajn, Frances Fink. Mrs. Marn, Frances Koprivnik. Mrs. Mrak, F. Zbasnik, Ursula Prijatelj, Mary Zupancic, Mrs. Martic, Mrs. Shiltz. Iv. Kokal, Ant. Zagorc. Mary Kokal, M. Sajovic, Mary Vidmar, Fr. Perovsek, Jos. Matkovic, Joe Srebernak. Joh. Kastelc, Jos. Ancelj, Tom Kauchek, Aga Kostric, Mary Klajderman, Joh. Marosek, Mary Prasninar, Johanna Logar. Mrs. Pogon, A. Suhadolnik, A. Bartol, F. Burgar, T. Juresic, F. Filipic, M. Novak, Mrs. Fajfar, L. Umek. — Po dve: Mrs. Kupiec, Frank Volk, Mary Kurant, Anna Burdick, Jos. Kuhel, Joh. Troya, Fr. Perovsek, Frank Nagel, Mary Stariha, Mrs. Majerle, Mrs. Pintar, A. Asich, M. Archul, R. Russ. — Po tri: Anton Novak, Rose Planinsek, Frances Peterka. — Po štiri: Ant. Mozina. — Pet: Cathr. Lovrin.

Prav posebno zahvalo in prisrčen Bog plačaj želimo izreči znamenemu slovenskemu duhovniku, ki nas je iznenadil z darom \$1000. Ker nam je prepovedal objavo imena, prosimo Boga, da bi ime tega velikega našega dobrotnika bilo v knjigi življenja s toliko večjimi črkami zapisano.

UPRAVNIKOVO KRAMLJANJE

P. Bernard.

LEMONT, ILL. — Da ne pozabim. Nekaj imam povedati tistim, ki pri nas v Lemontu plačujejo za ljubljansko "Cvetje". Ne smete pričakovati, da bo takoj drugi mesec povedano pri Vašem naslovu, da ste že plačali. Mi ne pošiljamo v Ljubljano vsake naročnine posebej, ampak čakamo, da se jih več skupaj nabere. Torej nič skrbeti!

JOLIET, ILL. — Piše Klara iz Rima. — Pošiljam en dolar na poziv Marije Pluth iz Cle Elum, Wash., ki svetuje kaj dati za Baragovo semenišče. Ker gre stvar precej počasi, kakor se vidi, stavljam jaz dodatni predlog, da bi najprej vsak zastopnik in zastopnica dala po en dolar ali več. Tak dober zgled bo še ostale naročnike potegnil za seboj.

LEMONT, ILL. — Vsem bodi povedano, da Koledarja še ni zmanjkalo. Vem, da ga mnogi še niste naročili. Kaj pa čakate? Ali mislite, da ga Vam bo Miklavž prinesel? Jaz že ne verjamem. Boste morali biti sami za tistega Miklavža. Torej pošljite 50 centov, vse drugo bo samo od sebe prišlo!

EUCLID, OHIO. — Piše Urška s Planine. — V septemberski številki A. M. je dopis s sliko, ki sta me tako živo spomnila na Sveto Goro. Pogostokrat sem imela priliko opazovati romarje, ki so od daleč in blizu romali na to božjo pot. Za veliki šmaren se jih je vsako leto pripeljalo cel vlak. Ko so se na postaji zvrstili v procesijo, jih je bilo prav lepo gledati. Vsak je imel v rokah rožni venec in vsi so glasno molili in peli Marijine pesmi. In ko so prišli do steze, ki vodi v goro, so se vsi sezuli in bosli nadaljevali pot. Seveda kmet-skim ljudem to ni veliko pomenilo, ker imajo bolj utrjene noge. Toda videla sem zelo elegantno gospo, ki si je sezula fine čevljičke in

svilene nogavice s pripombo: Moram, ker sem obljubila, da bom prišla bosa in na kolenih prosit milosti. Vem, da bom uslišana. In zgodilo se je, da ji je njena trdna vera in zaupanje v Marijo pomagala. Dober mesec potem pride zopet nazaj, pa ne sama. Njen soproj je bil ž njo. Bil je še slab od težke ravnokar prestane bolezni, pa vendar ves vesel in korajžen. Prišla sta se skupno zahvalit Mariji za uslišano prošnjo. Najbolj izkušen zdravnik v Trstu mu niso mogli pomagati. Pomagala mu je pa Marija in mu vrnila izgubljeno zdravje. Da, ko bi bilo več trdne vere in zaupanja v Boga — koliko več prošenj bi bilo uslišanih. — Vse vrstice, ki jih pišejo dobre naročnice, tako rada čitam. Obujajo mi spomine na mlada leta in na mili rojstni kraj. Srčno pozdravljam vse naročnike tega lista.

LEMONT, ILL. — Na drugem mestu najdete opozorilo in pouk o Apostolatu sv. Frančiška. V mesecu novembru posebno mislimo na svoje rajne, pa tudi na svojo lastno smrt. Precej je takih članov v Apostolatu, ki so že pred leti začeli pošiljati po 50c na leto, potem so pa nehali, preden so do konca prišli. Morebiti bi se taki lahko začeli zopet oglašati in dopolnjevati število?

BLACK DIAMOND, WASH. — Piše Mary Prašnikar. — Lepa hvala za lepo novo številko našega lista. Ampak kar zavzela sem se, ko sem našla svoj dopis notri. Nisem vedela, da vsako pismo obesite na veliki zvon. No, pa naj bo, saj me ni sram povedati, odkod sem doma. Saj naša štajerska je kos posemeljskega raja. Toda človek tega ne ve prej, da ga v tujini žalost obhaja. Mrs. Ani Koren iz Indianapolis pa to naročim, da naj mi

Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri

"Trikrýl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.

Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite denar pri vsakem nakupu.

Dobro blago in nizke cene!

Ginsberg's Dept. Store

Že 19 let služimo svojim odjemalcem.

Shranite naše "TRADING STAMPS" Imajo veliko vrednost.

Dvojne znamke ob torkih in sobotah.

2138 W. Cermak Road, Chicago, Ill.

Phone Canal 6014

piše, če hoče vedeti, čigava sem. Toliko ji izdam, da sem jo poznala, ker sem bila že tudi na njenem domu. Pošiljam ji pozdrave. (Tudi urednik pozdravlja Mrs. Koren in ji sporoča, da ima Mrs. Prašnikar Box 263. No, zdaj mi bo pa gotovo očitala kar — vse tri zvonove . . .)

FONTANA, CALIF. — Piše Mary Skubic. — Tukaj priloženo pesem je zložil moj mož Jože Skubic. Če se Vam dopade, jo denite med kramljanje. Morebiti bo potem še kaj zložil, če bo ta nastisnjena. Takole se glasi:

Lepa je naša Ave Maria,
težko jo čakam, čitam jo rad.
Dolgi so dnevi, daljši je mesec . . .
Ali že pride zopet enkrat?

Žena me vpraša: Kje knjiga je naša?
Malo počakaj, dan ali dva.
Stopim na pošto, brž jo prinesem,
čitala bova jo zopet oba.

Rečem sosedu: Vidiš, prijatelj,
lepo to branje, ki ga imam.
Daj mi denarje, da jih odpošljem,
da naročnik boš tudi ti sam.

Srečna družina, ki to prebira.
Čita se lepo, Marijin je glas.
Brž ponovimo vsi naročnino,
da bo ta list še dolgo pri nas.

(Naj živi naš novi pesnik!)

JOSEPH PERKO

2101 West Cermak Rd., Chicago, Ill.

—SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI—

Najboljše blago. — Čevlji za vso družino.

TEZAK FUNERAL HOME

209 Indiana Street Joliet, Ill.

— FUNERAL DIRECTORS —

Also Flowers for All Occasions

SHOE SHOP

VICTOR AHO, lastnik

Najboljša popravljalnica čevljev. Trpežno delo po nizkih cenah.

GILBERT, MINN.

J. KETOLA & CO.

322-324 Chestnut Street

VIRGINIA, MINNESOTA

Naročajte AMERIKANSKI SLOVENEK

1849 W. Cermak Rd., Chicago, Ill.

Omislite si njegov Stenski Koledar!!!!
20 centov.

NICK STARESINIC

5327 Camelia St., Pittsburgh, Pa.

— SLOVENSKA TRGOVINA. —

Meso friško in suho in grocerija vsake vrste.

— CENE NIZKE —

Priporočamo se za obisk.

Telefon: Sterling 4337

M. KOHLER

Dealer in Coal

GILBERT, MINN.

Draying

Phone 19

Compliments of

THE HUB

— Clothiers —

VIRGINIA

GILBERT

Minnesota